

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 30 d broj 570

SLAVA JE PROLAZNA

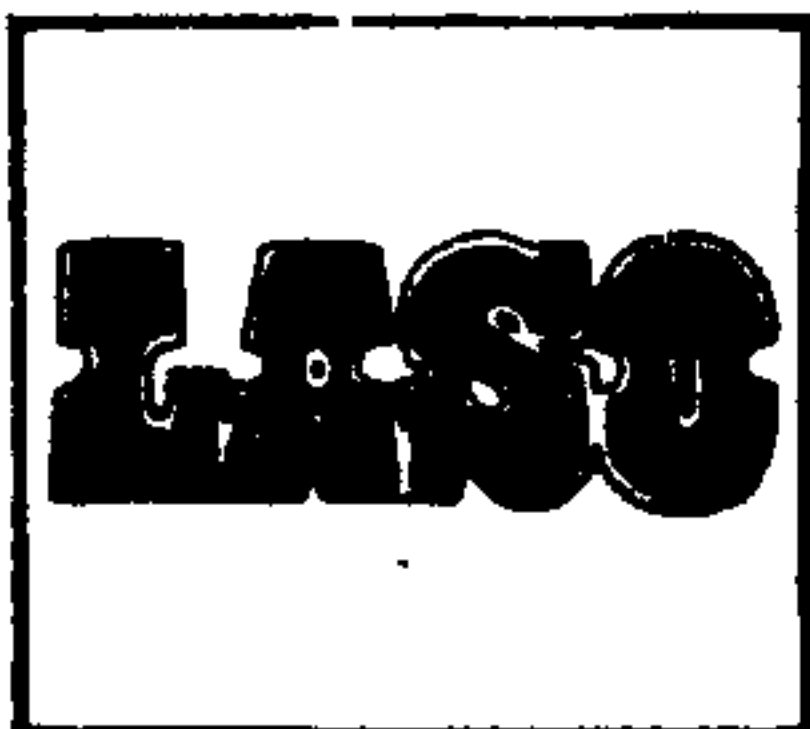

Jane Mark:

SLAVA JE PROLAZNA

LASO 570

JANE MARK: SLAVA JE PROLAZNA

Recenzija: Božidar Stančić

Copyright: Jadranka Supić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

Predsjedavajući Savjeta Redakcije »Romani i stripovi«:
prof. dr Adolf Dragičević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa udredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.solo. – OOUR Novinska rotacija n.su-b.o., i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1404 d, a za 6 mjeseci 702 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s oznakom »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00 Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

Uplata na devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 570 izlazi 14. 9. 1984.

I

Kad je dojahao do glavne ulice, Terry se začuđeno zagledao u vrevu koja je tamo vladala. Ulica je bila ispunjena mnoštvom ljudi odjevenih u najbolja odijela. Neki od njih međusobno su razgovarali, a glavni na se tiskala oko improviziranih pultova, iza kojih su se nalazile velike bačve s pivom. Užurbani pipničari nisu mogli ni trenutka predahnuti, jer su čestiti stanovnici gradića, po svemu sudeći, bili vraški žedni. To samo po sebi ne bi bilo ni malo čudno, jer je dan bio izuzetno vruć, čak i za ovo doba godine. Tek je bio početak kolovoza i ljetne su sparine još vladale.

Terryja je začudilo nešto drugo. Put ga je već u nekoliko navrata vodio u Balley Creek, te je navikao da u njemu vidi sasvim drugu sliku. Stanovništvo gradića sastojalo se isključivo od ortodoksnih prezbiterijanaca, koji su nadaleko bili poznati po svojoj marljivosti i skromnom, gotovo asketskom načinu života. Dani su im od jutra do mraka bili ispunjeni teškim radom. Odmarali su se samo nedjeljom, no i te rijetke trenutke iskoristili su za molitvu i razmišljanje o zagrobnom životu.

Svaki životni užitak bio im je stran i smatrali su ga smrtnim grijehom.

Ovako se raspojasati već u priepodnevnim satima, čudio se Terry. I to još u utorak, u radni dan.

Odmahnuo je glavom u nevjerici i tiho promrmljao:

– Čini se da ni prezbiterijanci više nisu ono što su bili.

Na njegov dolazak nitko nije obraćao pažnju. Nekoliko stanovnika ga je nezainteresirano pogledalo, ali su i oni odmah zatim nastavili veseljem.

Budući da se više nije mogao na konju probijati kroz gomilu ljudi, Terry je sjahao, i za uzde poveo pastuha niz ulicu u potrazi za konjušnicom. Prošlo je dobrih petnaestak minuta prije nego što je došao do široke prizemnice na kojoj se nalazila velika ploča s natpisom »Gradska konjušnica«.

Kad je ušao u staju, prošlo je nekoliko sekundi prije nego što su mu se oči privikle na polumrak koji je u njoj vladao. U jednom kutu prostorije opazio je nekog mladića, koji je ležao na stogu sijena. Momak, po svemu sudeći, nije stariji od sedamnaest godina. Široko, bljedunjavo lice, bilo mu je prekriveno mnogim prištićima. Kad je ugledao

Terryja, nešto je mrzovoljno promrmljao, a onda je ustao i prišao mu. Na licu mu se jasno zapazalo da mu se ni najmanje ne sviđa što mora raditi dok se njegovi sugrađani zabavljaju.

Terry je skinuo šešir i rubom marame vezane oko vrata obri-sao znoj s lica. Umorno je uz-dahnuo i u znak pozdrava kim-nuo mladiću. Ovaj se nije ni po-trudio da mu odgovori. Umjesto pozdrava, samo je kratko upi-tao:

– Koliko dugo ostajete?

– Dva-tri dana, dok se konj i ja malo ne odmorimo.

Činilo se da je to bilo sve što je momka zanimalo, i time je svaki dalji razgovor za njega bio suvišan. Iako je Terry to shvatio, ipak je odlučio da se raspita što se to u gradiću do-gađa.

– Čovjek bi pomislio da sla-vite Četvrti srpnja*, iako je to bilo prije gotovo mjesec dana – rekao je Terry i nehajno stavio šešir na glavu.

– Što se mene tiče, mogla bi biti i Nova godina – nezado-voljno je promumljao momak.

– Da ne odugovlačimo previ-še, reci što se to ovdje zapravo događa? – zapita Terry.

Uviđajući da se sa strancem ne isplati šaliti, konjušar je pre-ko volje procijedio kroz zube:

– Slavimo obljetnicu osnut-ka Balley Creeka.

Koju po redu? – zanimalo je Terryja.

– Pedesetu.

– Oho, pa vaš grad ima dugu tradiciju – narugao se Terry.

– Nije baš duga, ali je zato prilično burna – odbrusio je momak.

– A što se tako značajno do-godilo u proteklih pedeset godi-na?

– O tome bi vam netko stariji mogao malo više ispričati.

Terry više nije želio gubiti vrijeme u ispraznom razgovo-ru. Iz džepa je izvadio dva dola-ra i tutnuo ih mladiću u šaku, prijateljski ga potapšao po ra-menu i rekao:

– Rasedlaj konja, a onda ga nahrani i napoji. Ne bi bilo loše da ga nakon toga pošteno isti-mariš.

Mladiću su se zacaklile oči kad je ugledao novac. To je tra-jalo samo trenutak, a onda je zbunjeno prošaptao:

– Platit ćete kad budete od-lazili, gospodine.

– To je samo za tvoj trud, sin-ko. Ionako će račun vjerojatno više iznositi.

Činilo se da se raspoloženje maloga konjušara naglo popra-vilo. Čak mu se malo i razvezao jezik. Zbunjeno je pogledao Ter-ryja. Pogled mu se zadržao na došljakovu remenu o koji su bi-la obješena dva revolvera. Nji-hovi su dršci bili izlizani od upotrebe, što je momku unatoč njegovoj mladosti govorilo da se stranac, po svemu sudeći, zna njima služiti.

– Ako niste čuli, poslije pod-ne će se održati natjecanje u gađanju. Najbolji strijelac bit će nagrađen sa stotinu dolara.

– Hvala na obavijesti, sinko. Možda ću se i okušati s vašim strijelcima.

– Pripazite na Johna Jaya.

* 4. srpnja slavi se kao dan nezavisnosti SAD.

On je najbolji strijelac u cijelom okrugu – dobronamjerno ga je opomenuo mladić.

– Hvala na savjetu, sinko, ali mislim da bi taj tvoj Jay mogao za promjenu malo pripaziti – nasmijao se Terry i iz korica na sedlu izvadio vinčesterku.

Dok je izlazio, pomislio je kako se mladićevo ponašanje prema njemu potpuno promijenilo. Takve stvari uvijek su ga veselile. I još tvrde da novac kvari ljude, veselo je pomislio.

Gomila ljudi na ulici još se više povećala. Opću vrevu u gradu još su više povećavali uzbuđeni dječji povici. Po svemu sudeći, najmlađi stanovnici Balley Creeka jedva su dočekali priliku da se do mile volje istrče.

Muškarcima su se u međuvremenu pridružile i njihove žene, odjevene u duge haljine zagasitih boja, čiji bi kroj bolje pristajao strašilima za plašenje ptica nego ljupkim pripadnicama nježnijeg spola. Većina je u rukama držala suncobrane, a neke su se od njih nastojale rashladiti mašući velikim lepezama.

Koliko god su se trudile da zadrže dostojanstveni izgled, vrlo lako se moglo zaključiti da i njima odgovara iznenadna promjena koja je razbudila inače mrtvi grad i unijela malo živosti u njihov jednolični način života.

Još nedostaje samo plesni orkestar i družina razuzdanih plesačica, pa da potpuno promijenim mišljenje o prezbiterijancima, pomalo podrugljivo je pomislio Terry.

I sâm bi se rado bio pridružio veselju, ali je pomislio da je pametnije da potraži sobu u nekom hotelu. Pretpostavio je da su neki od prisutnih zacijelo došli izdaleka da bi svojom prisutnošću po starom običaju uveličali proslavu. Zaključio je da ne bi bilo loše najprije osigurati smještaj, a tek nakon toga otići u neki pristojan restoran i nešto dobro pojesti. Ionako je posljednjih nekoliko tjedana bio prisiljen jesti isključivo sušenu govedinu ili konzerviranu hranu.

Zaustavio se pred dvokatnicom na kojoj je krupnim slovima pisalo: HOTEL BALLEYJEV RAJ

– Čini se da sve u ovom gradu pripada klanu Balley – zamišljeno je promrmljao. – Ne bih se čudio da je i banka njihova, kao i većina prodavaonica.

Za poluokruglim pultom hotelske recepcije drijemao je neki starčić. Po blaženom izrazu na njegovu licu Terry je zaključio da, po svemu sudeći, čovjek nije ni opazio da je on došao. Zbog toga se glasno nakašljao.

Starčić je skočio kao da ga je netko polio kantom hladne vode. Zbunjeno je protrljao oči, a onda je još mamurnim glasom promrmljao:

– Žao mi je, ali sve su osobe zauzete, gospodine.

– Možda bi se ipak nešto moglo pronaći? – blago je upitao Terry.

Čovjek je upravo htio nešto ljutito dobaciti, ali je naglo zašutio kad je ugledao novčanicu od pet dolara koja se kao nekim čudom stvorila na pultu. Blago se nasmiješio i rekao:

– Zapravo je još jedna soba prazna.

Novčanica je nestala na još tajanstveniji način nego što se pojavila.

– Sobu čuvamo za posebne prilike. Nikad se ne zna – objasnio je starčić.

– Potpuno se slažem s vama. Napokon ste dočekali tu vašu »posebnu priliku«.

– Nisam siguran da će vam potpuno odgovarati. Naime, džentlmen poput vas... – započeo je starčić i sumnjičavo pogledao Terryjevu prašnu i izlizanu odjeću, ali ga je Terry prekinuo u pola rečenice.

– Ne morate se time opterećivati, tatice. U životu se držim načela da je bolje išta nego ništa. Dosad zbog toga nisam požalio, pa se nadam da to neću ni ubuduće.

Čovjek se lukavo nasmijeo.

– Vidim da ste razborit čovjek.

– Takvi duže žive – poučnim je tonom dodao Terry, a onda se nečeg sjetio i tiho dodao: – No prevelika pamet ne osigurava dug život.

Starčić se zbunio, jer nije shvaćao što je Terry time želio reći, no on se nije ni potrudio da mu objasni. Nehajnim pokretom prebacio je pušku preko ramena i uzeo ključ koji mu je čovjek pružio.

Popeo se na kat i potražio sobu iznad čijih je vrata bio rukom ispisan broj 11. Još jednom je provjerio broj na privjesku ključa, i kad se uvjerio da odgovara broju na vratima otključao je vrata i ušao u sobu.

Zidovi prostorije bili su svježe okrečeni, pa je soba djelovala čisto. Sav namještaj sastojao se od jednoga rasklimanog kreveta, dva stolca i prastarog ormar.

– Ako ovako izgleda u raj, zanima me tek kako je onda u paklu – razočarano je promrmljao, jer je očekivao da će ipak naići na veći komfor. No nije se želio time opterećivati, jer je bio sretan da se napokon može naspavati u pravom krevetu, pa makar i rasklimanom.

Za spavanje je ipak još malo prerano, pomislio je. Ne bi imalo smisla propustiti priliku da se malo provedem. Usput bih mogao nešto zaraditi, pomislio je sjetivši se konjušarevih riječi.

II

Kad je izašao iz hotela, ugledao je na suprotnoj strani veliki stol iznad kojeg je bilo razapeto šatorsko platno. Za stolom je sjedio neki proćelavi muškarac, a oko njega se tiskala gomila ljudi. Čovjek je nešto upisivao u veliku crnu bilježnicu.

Vjerojatno se ovdje prijavljuje za natjecanje, pomislio je Terry i uputio se prema skupini muškaraca. Kad se približno, uvjerio se da je njegova pretpostavka bila točna. Proćelavi je muškarac u bilježnicu upisivao imena natjecatelja. Terry je strpljivo stao u red i pričekao dok se gomila ispred njega nije smanjila.

Kad se napokon našao pred pisarem, čovjek nije ni podigao glavu, samo je promrmljao:

– Ime i prezime?

– Terry.

– Rekao sam: ime i prezime
– umornim glasom promrm-
ljao je čovjek, još ne podižući
glavu.

– Onda napišite: Terry Terry,
pa će i ta formalnost biti zado-
voljena.

Proćelavi muškarac tek tada
ga je pogledao i htio nešto lju-
tito dobaciti, ali se predomislio
kad je ugledao neznaničovo lice.
Nimalo mu se nije svidio čudan
sjaj u njegovim, čeličnoplavim
očima. Zbog toga je samo poka-
zao pušku koju je Terry ležerno
prebacio preko ramena i krat-
ko rekao:

– Ova stvarčica vam neće bi-
ti potrebna. Natjecatelji se mo-
gu služiti jedino pištoljima.

– Što se mene tiče, to je u re-
du – ležerno je odgovorio Ter-
ry.

– Nemojte zakasnuti na na-
tjecanje. Početak je u tri sata. –
opomenuo ga je čovjek.

– Možete slobodno računati
na mene – nasmijuljio se Ter-
ry.

Kimnuvši glavom, pozdravio
je pisara, a zatim se uputio niz
ulicu u potrazi za nekim pristoj-
nim mjestom u kojemu bi mo-
gao utažiti glad. Zastao je pred
nekom gostionicom, koja je iz-
vana djelovala prilično neu-
gledno, ali se iz njezine unutra-
šnjosti širio miris koji je Terryju
natjerao sline na usta.

Nad ulazom se kočila velika
ploča, na kojoj je bio naslikan
zmaj, a ispod nje je kitnjastim
slovima bilo ispisano »Kod pe-
kinške patke«.

Nevelika prostorija bila je go-
tovo prazna. Tek za jednim sto-
lom sjedili su muškarci i žene.
Po njihovu umornom izgledu i
prašnjavao odjeći Terry je za-

ključio da su i oni putnici na
prolazu kroz Balley Creek.

Začudio se što je gostionica
prazna, unatoč velikoj vrevi ko-
ja je vladala u gradiću. Svi re-
storani kraj kojih je dotad pro-
šao bili su dupkom puni, jedino
je u »Pekinškoj patki« bilo slo-
bodnih stolova.

Unatoč njihovoj silnoj bogo-
bojaznosti čini se da prezbiteri-
janci ipak nisu tako veliki čov-
jekoljupci kakvim se prodaju,
pomislio je Terry naslućujući
pravi razlog zbog kojeg stanov-
nici Balleya Creeka nisu posje-
ćivali restoran čiji je vlasnik bio
Kinez.

Ako ih smeta tako mala sitni-
ca kao što je boja kože, što je
tek onda s važnijim stvarima,
dalje je razmišljao Terry.

U tom trenutku do njega je
dojurio sitni Kinez. Na pjevuša-
vom engleskom jeziku zaželio
je Terryju dobrodošlicu. Toliko
se trudio da se njegov gost osje-
ća udobno, da je Terry pomislio
da ni sâm kineski car sigurno
ne bi bio usluženiji.

Nije prošlo ni deset minuta, a
Kinez se ponovo pojavio s plad-
njem punim raznovrsnih zdjeli-
ca i posudica. Iz njih su se širili
tako zanosni mirisi da je Terry
jedva dočekao da vlasnik gosti-
onice pred njim servira donese-
no. Ne želeći više gubiti ni tre-
nutka, halapljivo se bacio na je-
lo.

Simpatični Kinez zbunjeno se
smješкао gledajući kako veliki
zalogaji hrane nestaju u Terry-
jevim ustima. Za njegovo istoč-
njačko shvaćanje to je graničilo
s čistim barbarstvom, no na
njegovu licu nije se moglo do-
kućiti što misli. I dalje je bio

utjelovljenje čiste ljubaznosti, sretan što ima koga poslužiti. Otkad je prešao »veliku baru« ionako se na mnogo štošta neobičnog morao naviknuti.

Kad je utažio glad, Terry se blaženo nasmiješio i rekao:

– Ovako nešto razbudilo bi i mrtvaca.

Odmah zatim gotovo je požalio što je to rekao, jer se pobojavao da će se Kinez naprosto rastopiti od ushićenja. Njegovo lice rascvjetalo se kao da je za svoje majstorsko kuhanje dobio pohvalu od samog predsjednika SAD, a ne od odrpanog prolaznika.

– Rekao bih da ovdašnji stanovnici ne drže osobito do kineske kuhinje – nastavio je Terry.

Ova je izjava potpuno prizemljila vlasnika gostionice. Činilo se da je njegovo prijašnje ushićenje potpuno splasnulo. Iako se on i dalje smješkao, Terryju je bilo jasno da je svojom izjavom sve upropastio. Kinez je oborio oči i tiho rekao:

– Gospodin Balley dao mi je rok od dva mjeseca da napustim grad. Rekao je da u suprotnom neće odgovarati za posljedice. – Na trenutak je zašutio, a onda je dodao: – Taj rok ističe za dva tjedna.

Terry je otprilike tako nešto i slutio. To je objašnjavalo zbog čega je Kinezov restoran zjapio prazan, a sva slična mjesta u gradu bila su dupkom puna.

– I što ćete učiniti? – kratko je upitao.

Kinezovo lice ponovo se razvedrilo.

– Čuo sam da su u Kaliforniji kineski restorani na cijeni.

Nekoliko mojih rođaka ondje je otvorilo lokale i zasad se ne mogu potužiti.

– Znači da se uskoro pakujete? –animalo je Terryja.

– A što mi drugo preostaje?

– ogorčenim tonom upita Kinez.

Terry je tek tada mogao naslutiti kako se Kinez osjeća. No to nije trajalo više od nekoliko sekundi. Na istočnjakovo lice ponovo se navukla maska. Terry nije više postavljao pitanja, jer je saznao ono što ga jeanimalo. Saznao je da se sva vlast u gradu nalazi u rukama tog Balleyja, ili članova njegove obitelji, ako oni uopće postoje.

Šuteći je platio račun, nakon čega je Kinez diskretno nestao. Nije želio svojim problemima opterećivati duge ljude, pogotovu ako su te osobe bili stranci.

Terry je ispio svoje piće, pa ustao i izišao iz gostionice. Iako je jelo bilo izuzetno ukusno, u ustima je osjećao gorak okus. Znao je što je tome razlog.

Ako se ne varam, najvažnija prezbiterijanska parola glasi: ljubi bližnjega svoga, ogorčeno je pomislio Terry.

III

– Terry Terry – čovjek koji je bio zadužen za organizaciju malog turnira glasno je pročitao ime sljedećeg natjecatelja.

Promatrači su se nasmijali kad su začuli neobično ime, no ugledavši visokoga i suhonjavog stranca, nisu se više smijali. Nije to bilo samo zbog njegova sigurnog držanja i izlizanih držaka njegovih revolvera, koji su najočitije govorili da se stranac

zna njima i služiti. Nešto je u neznaničevu izrazu lica izazivalo oprez. Crte lica nisu mu bile grube, premda je njegovo lice bilo preplanulo od sunca i vjetrova. Iznad malo povijena nosa hladno su oko sebe promatrala dva čeličnoplava oka, u kojima je blistao neobičan sjaj.

Ljudi su se nelagodno promeškali jer su osjetili da je neznaničev profesionalni revolveraš. Iz iskustva su znali da se takvim tipovima ne isplati zamjerati. Šutke su gledali kako stranac iz korica izvlači revolver i provjerava oružje. A zatim, za sve neočekivano, Terry je, i ne ciljajući, triput zaredom opalio. Začuo se iznenađeni žamor promatrača, koji je prerastao u pravo oduševljenje kad je čovjek koji je provjeravao rezultate gađanja glasno uzviknuo;

– Sva tri metka u sredinu.

Meta je bila udaljena trideset metara od linije gađanja. Sastojala se od tri kruga, u čijem se središtu nalazio mali crni krug promjera ne većeg od deset centimetara. Dotad su se okušala dvadesetorica natjecatelja, ali samo petorici je pošlo za rukom da sa sva tri metka pogode središte cilja.

Terry je mirno izbacio prazne čahure, pa je, i ne osvrćući se na oduševljene povike sa svih strana, u bubanj ubacio nova tri metka.

Dva mladića pomakla su drvene ploče s pričvršćenim metama na udaljenost od pedeset metara. Svih pet natjecatelja koji su ušli u sljedeći krug prišli su liniji gađanja. Terry im se polako priključio. Ponovo je izvadio svoj kolt i ovaj put pažlji-

vo naciljao. Povukao je okidač, a zatim je palcem potegao kolt. Još dvaput je opalio, a zatim se nezainteresirano odmaknuo od ostalih natjecatelja. Činilo se da nije nimalo iznenađen kad je čovjek koji pregledava ciljeve uzviknuo:

– Svi meci u središtu na ploči broj pet.

U cilj na toj ploči gađao je Terry. Na njegovu licu nije se zapazila nikakva promjena. Činilo se kao da je tako nešto i očekivao, kao da se samo po sebi razumije da na toj udaljenosti pogodi tako sitan cilj.

Ostali natjecatelji bili su manje vješti. Dvojica su imali samo po jedan pogodak usred cilja, a meci trećeg strijelca završili su u drvenoj dasci na kojoj je meta bila pričvršćena.

Jedini preostali od petorice natjecatelja još nije opalio ni metka. Mnogobrojni promatrači sumnjičavo su promatrali visokog muškarca odjevenog u gradsko odijelo. Čovjek je na glavi imao polucilindar, ispod kojeg su provirivali pramenovi guste, crne kose. Crte lica bile su mu pravilne i djelovale su profinjeno. To je vjerojatno bilo zbog svijetle boje njegove puti. Među preplanulim muškarcima njegovo bljedilo je djelovalo pomalo nezdravo. Na sebi je imao odijelo od prugastog materijala. Ispod crnog prsluka provirivao je ovratnik kao snijeg bijele košulje, oko kojega je bila vezana kravata od crnog baršuna.

Muškarac je djelovao kao kicoš. Taj dojam je još više pojačavao blistavi »remington« koji je držao u ruci. Njegov je držak bio izrađen od slonove kosti, pa

je revolver vrijedio pravo malo bogatstvo. Cijev i metalni dijelovi na njemu bili su tako blistavi te se činilo kao da iz njega njegov vlasnik nije ispalio nijednog metka.

Ljudi su počeli nezadovoljno mrmljati, a ponegdje se već začuo poneki zvižduk. Jedinoga preostalog natjecatelja ti njihovi protesti nisu nimalo izbacili iz ravnoteže. Nezainteresirano se ogledao, a onda je sasvim polako podigao ruku u kojoj je držao revolver, prislonio cijev oružja na podlakticu lijeve ruke i pažljivo naciljao. To je potrajalo malo duže, pa su se sa svih strana začuli podrugljivi povići.

— Pazi da se ne ozlijediš, Jenki!

— Nije za guske sijeno. U prvom je kolu imao sreću, pa si je uobrazio da je dobar strijelac — kroz smijeh je dobacio neki kauboj.

— To je najbolji dokaz da je sreća slijepa — u šali je rekao njegov prijatelj.

Činilo se kao da do kicoševih ušiju ne dopiru njihove duhovitosti. Pustio ih je da se i dalje zabavljaju, a onda je povukao okidač. Oružje je zagrmjelo, ali je udaljenost bila prevelika da bi se sigurno moglo zaključiti gdje je završio metak. Strijelca to, po svemu sudeći, nije osobito uznemirivalo. Palcem je povukao kokot revolvera i ponovo opalio jedanput, a odmah zatim i drugi put.

Pomalo teatralnim pokretom primakao je ustima cijev revolvera, koja se još dimila, i puhnuo. No više se nitko nije smijao. Mnogobrojni promatrači napregnuto su očekivali da čov-

jek koji je bio zadužen za provjeravanje rezultata gađanja obavi svoj posao. Sudeći po žurbi, kojom se približavao cilju, činilo se da to i njega osobito zanima. Posljednjih desetak metara čak je i potrčao. Na trenutak je iznenađeno zastao, a odmah zatim se okrenuo i uzbuđeno povikao:

— Pa ovo je nemoguće! Sva tri metka završila su u središtu!

Ljudi su ponovo zagrajali. Bili su pomalo posramljeni, jer su bili potcijenili neznanca. Više im nimalo nije bio smiješan, iako se još kočoperio kao pijetao dok zavodi najljepšu koku u kokošinju.

Stranac je prišao Terryju i prijateljski mu se nasmiješio.

— Čini se da sam se namjerio na pravog majstora. Baš me zanima što će sad izmisliti?

— To ćemo uskoro saznati — nehajno je odgovorio Terry.

Začudila ga je muškarčeva samouvjerenost. Njegova cijela pojava nije odavala osobu koja se mora služiti oružjem da bi preživjela. I njegov glas je zvučio previše ugladeno i više bi pristajao nekom činovniku u New Yorku ili nekom drugom gradu na istočnoj obali.

Terryja je zanimalo što otmjeni neznancu traži na Divljem zapadu. Možda se zasitio lagodnoga, ali pomalo jednoličnog života, i krenuo u potragu za pustolovinama. Ponekad je sretao takve tipove, no oni su se brzo umorili od teškoga, a često i opasnog načina života, i vraćali se u sigurnost svojih gradova na Istoku.

Stranac mu nimalo nije djelovao kao pustolov. Iako je bio odjeven kao kicoš, a i ponašanje mu je bilo pomalo teatralno, Terry se nije dao time zavarati. Osjetio je da se ispod vanjske maske skriva osoba koja je načinjena od sličnog materijala kao i on sâm. To mu je govorilo njegovo šesto čulo, koje ga je rijetko kad prevarilo. Iako je čovjek svojim pomalo lakrdijaškim ponašanjem zavarao većinu promatrača, Terry je zapažao da njegova dva tamnosmeđa oka budno motre što se oko njega događa.

— Čini se da imate pravo — rekao je čovjek i pokazao dvojicu mladića koji su udaljavali ploču s papirnatim metama za daljih deset metara.

— Kao i obično — pomalo neskromno odgovorio je Terry.

Potajno je želio izbaciti svog protivnika iz takta, ne bi li tako otkrio njegovu ranjivu točku. Činilo se da istočnjak ima čelične živce, jer se samo nasmijao na posljednju Terryjevu izjavu. Umjesto bilo kakvoga komentara izvadio je revolver i pažljivo naciljao. Kad je sudac dao znak da mogu početi gađanjem, čovjek je odmah opalio.

Terry se nije žurio. Pričekao je dok njegov suparnik ne ispali sva tri metka, a zatim je i sâm ne žureći se naciljao u svoju metu. Crte na njegovu licu su se zategle, jasno pokazujući duševnu napetost. Nije to bilo ni najmanje čudno, jer da pogodi cilj na takvoj udaljenosti, morao se maksimalno usredotočiti.

Većina promatrača uzbuđeno je očekivala ishod njihova gađanja. Već su bile sklopljene

mnogobrojne oklade, čiji je ukupan ulog umnogome premašivao visinu nagrade namijenjenu strijelcima. Oklade su bile gotovo ravnomjerno raspoređene, otprilike polovica prisutnih smatrala je da će plavokosi stranac u kaubojskom odijelu biti bolji, a druga je polovica više polagala nade u njegova suparnika. Iako su ispočetka bili pomalo skeptični prema kicošu, njegova sigurna ruka i oštro oko uvjerali su ih da se neznanac doista zna služiti svojim blistavim oružjem.

Svi su, i natjecatelji i promatrači, nestrpljivo očekivali da službena osoba očita rezultate gađanja. Čovjek se najprije zaustavio kod mete čovjeka s Istoka.

— Dva metka u crnom krugu, a jedan samo pola palca izvan — povikao je čovjek glasom koji je od uzbuđenja malo podrhtavao.

Promatrači koji su se kladili na neobičnog stranca oduševljeno su povikali. Čak se začulo i nekoliko revolverskih pucnjeva. Iako još nisu saznali rezultat Terryjeva gađanja, bili su sigurni da je njihov favorit pobijedio. To je bilo prilično razumljivo, jer se nije mogla očekivati neka veća preciznost imajući u vidu da se pucalo iz revolvera na udaljenost od šezdeset metara. To je samo po sebi već značilo pravi podvig.

Čovjek koji je provjeravao ciljeve uputio se do Terryjeve mete. I sâm je smatrao da je to čista formalnost. No kad se približio drvenoj ploči, zastao je kao ukopan. Toliko je bio iznenađen onim što je vidio da je širom rastvorio usta.

Ljudi koji su to sve promatrali naslutili su da se nešto neobično događa. Zbog toga je njihovo oduševljenje naglo splasnulo. Zašutjeli su nestrpljivo očekujući da čovjek objavi rezultat Terryjeva gađanja. On se okrenuo i podigao desnu ruku. Prije nego što je progovorio, prošlo je gotovo pola minute. U međuvremenu su promatrači zamuknuli. Nitko se nije čak usudio ni pomaknuti.

A onda je sudac drhtavim glasom rekao:

– Sva tri metaka u crnom krugu.

Tek tad se prolomio pakao. Činilo se da su ljudi potpuno pomahnitali. Oni koji su se kladili na Terryja, potpuno su ga okružili, nastojeći da mu stisnu ruku ili da ga makar potapšaju po ramenu. Terry se na sve načine pokušavao izvući iz vreve koja ga je okruživala, ali unatoč svim njegovim naporima to mu nije polazilo za rukom. Oduševljenje stanovnika Balley Creeka bilo je preveliko, a da bi tek tako dopustili junaku da im izmakne.

Na Terryjevu sreću, tada je put do njega prokrčio neki stariji muškarac odjeven u crno odijelo. Čovjek je na glavi imao široki crni šešir. Lice mu je bilo izborano, ali je koža na njemu još bila napeta. Iznad orlovskog nosa nalazila su se dva sivo-plava oka, u kojima se nazirala autoritativna i snažna osoba.

Terry je s olakšanjem opazio da je lanac ljudi oko njega malo popustio. Po pogledima muškaraca u kojima je bilo poštovanja i, kako se to Terryju barem učinilo, prilične doze straha, Terry je zaključio da čovjek u crnom

mora biti jedna od vodećih osoba u gradu. Ta njegova pretpostavka pokazala se potpuno ispravnom, jer mu je neki čovjek pored njega tiho šapnuo:

– To je gradonačelnik John Balley.

Čovjek je podigao ruku i žamor se stišao. Kad je progovorio, glas mu je zvučio dostojanstveno, iako se Terryju učinilo da je njegov ton namješteno svečan.

– Napokon smo saznali i ime najboljeg strijelca – rekao je Balley, ali odmah zatim se ispravio: – Zapravo i ne znam kako se zovete – široko se nasmijavši obratio se Terryju.

Prisutni muškarci su se dobronamjerno nasmijali, protumačivši njegovu izjavu kao dobru šalu.

Kad se smijeh malo utišao, Terry je prilično neprijaznim tonom promrmljao:

– Već sam rekao da se zovem Terry.

Gradonačelnik se na trenutak zbunio, jer nije očekivao takvu reakciju. No to je potrajalo samo trenutak. Odmah zatim ponovo se pribrao i nastavio:

– Dakle, svjedoci smo da ovaj džentlmen ima sigurnu ruku i oštro oko, i da je potpuno zaslužio prvu nagradu u današnjem natjecanju.

Nasmiješio se i pružio Terryju novčanicu od stotinu dolara.

– Siguran sam da već znate na što ćete ih utrošiti.

– U to ni najmanje ne morate sumnjati, gospodine Balley – odgovorio je Terry, trudeći se da mu glas zvuči malo ljubaznije.

– Bit će mi čast da s vama popijem čašicu pića, Terry.

Iako mu se Balley nije pretjerano svidao, Terry nije mogao odbiti njegov otvoreni poziv. Pristojno se naklonio, a zatim je krenuo za gradonačelnikom.

Ušli su u salun udaljen pedesetak metara od mjesta na kojemu su stajali. Nad pokretnim vratima gordo se kočoperio pozlaćeni natpis »Balleyjev zlatni grumen«.

Zanima me što u ovom gradu ne pripada Balleyju, pomislio je Terry.

Tek što su sjeli za jedan od praznih stolova, već je do njih dojurio debeljko s bijelom pregačom oko pasa.

– Zdravo, Same – gradonačelnik je pozdravio debeljka, a onda upitao Terryja što želi popiti.

– Viski – kratko je rekao Terry.

– Neka to bude škotski, Terry! Za odabrane goste uvijek u zalihi imam plemenitu kapljicu koju posebno za takve prilike naručujem iz Škotske – predložio je Balley, a odmah zatim je objasnio: – Moj pradjed je došao iz Škotske, pa je to tradicija u našoj obitelji.

Da li je on osnovao Balley Creek? – upitao je Terry.

– To bi ipak bilo malo prerano – nasmijao je Balley. – Nastanio se u Philadelphiji, a tek je moj otac sa skupinom doseljenika došao u ove krajeve prije točno pedeset godina. Ja sam tada bio dječčić od pet godina, pa se toga nejasno sjećam. Moj otac je bio vođa skupine. Svi su ga slušali bez protivljenja – ponosno je dodao.

Po svemu sudeći, obiteljska crta, pomislio je Terry sjetivši se kako su judi zašutjeli kad se on pojavio.

– Svidjela mu se ova pitoma dolina kroz koju je tekao potok, pa je bilo dovoljno vode za ispašu stoke i za navodnjavanje. Zbog toga je otac odlučio da se ovdje zaustave i sagrađe svoje domove.

Balleyjevo lice poprimilo je gotovo sanjalački izraz.

– Otac se zvao John, kao i ja.

Zanesenost je trajala samo nekoliko trenutaka. Gradonačelnikovo lice ponovo je poprimilo nadmeni izraz.

– No nema smisla da vas zamaram obiteljskim pričama. S vama sam želio porazgovarati o nečem sasvim drugom – rekao je gradonačelnik i prodorno se zagledao u Terryja.

Tako se nešto i moglo očekivati, pomislio je Terry. Baš me zanima što muči starog lisca.

Balley mu se sve manje svidao. Iako se trudio da djeluje poput pravog džentlmena, Terry je nagađao da je sve to samo najobičnija gluma. Slutio je da je gradonačelnik beskrupulozan i da ne preza ni od čega da bi postigao što želi.

– Uvjerio sam se da ste izuzetno dobar strijelac, a takvi su mu ljudi upravo potrebni. Da li ste voljni za mene učiniti jedan mali poslić? – nastavio je Balley.

Nije valjda samo zbog toga organizirao cijelu ovu lakrdiju? začudio se Terry. Polako je počeo shvaćati pravi razlog zbog kojeg se natjecanje održalo.

No umjesto da naglas izreče svoju sumnju, hladno je upitao:

— Ovisi o kakvom je »posliću«¹ riječ?

— Nisam, dakako, mislio da ćete odmah prihvatiti, a da i ne znate o čemu je riječ — brzo je dodao Balley, a zatim se saučesnički nasmiješio i tišim glasom nastavio:

— Dopustite da vam ukratko objasnim. Svojim poslovnim partnerima obećao sam da ću im još u toku ovog mjeseca dostaviti robu. O ispunjenju tog obećanja uvelike ovisi moj poslovni ugled. — Gradonačelnik je zastao i maramicom obrisao znoj s čela. Terryju se učinilo da okoliša kao mačak oko vruće kaše. No nije htio iz njega izvlačiti riječi. Smatrao je da je pametnije pričekati da stari lisac sâm objasni cijelu stvar. — Dakle, potrebni ste mi kao pratilac tereta — u jednom dahu je rekao Balley, a onda je duboko uzdahnulo i dodao: — Roba će se nalaziti u jednim kolima.

— Da li to znači da ću ujedno biti i vozač kola? — upitao je Terry.

— Ne. Za to će biti zadužen netko od mojih ljudi.

— Zbog čega onda oni i ne osiguravaju teret? —animalo je Terryja.

— Kao što ste i sami vidjeli, oni nisu baš osobito vješti u rukovanju oružjem. Prema tome, morao bih poslati veću skupinu, a to bi moglo izazvati samo dodatne neprilike.

— Na kakve to neprilike mislite?

— I sami znate da su vremena prilično nesigurna. Veća skupina ljudi mogla bi izazvati

nečiju pažnju. Ovako, kad vas bude manje, moći ćete se lakše kretati. A i troškovi puta bit će osjetno niži — objasnio je gradonačelnik.

— Još mi niste rekli odredišno mjesto puta, Balley.

— Santa Fe.

— To ste rekli kao da je riječ o kratkoj štednji, a ne o putu od gotovo četiri stotine kilometara — iznenadio se Terry.

Umjesto bilo kakvoga komentara, gradonačelnik je suho rekao:

— Dobro ću vam platiti, Terry.

— Koliko?

— Pet stotina dolara. I sve potrebne namirnice.

— Za svaki kilometar po dolar. Nije ni tako loše — nasmiješio se Terry. Balley se nasmijao, jer je pomislio da je njegov sugovornik pristao na pogodbu. Ne skrivajući zadovoljstvo, pružio je Terryju ruku. No umjesto da prihvati pruženu ruku, Terry je rekao:

— Još se nismo sve dogovorili, Balley.

— Pa što još nedostaje? Što još želite? — prasnuo je gradonačelnik.

— Isto toliko za još jednog čovjeka.

— Kojeg čovjeka? Ako se ne varam, ni o kome više nije bilo govora.

Bilo je više nego očito da Balley gubi strpljenje i da se suzdržava da ne prasne. Navikao je da se njegovim zapovijedima svi pokoravaju bez suvišnih pitanja i zbog toga ga je ljutilo drsko ponašanje plavokosog stranca, koji bi mu mogao biti sin. No zbog poslovnih interesa odlučio je da se suzdrži.

Terryju je bilo potpuno jasno što se događa u gradonačelnikovoj glavi, no nije se na to previše obazirao. Znao je da je Balleyju potreban, i to je još više povećalo njegovu sigurnost.

— Niste mi dopustili da do kraja iznesem svoje zahtjeve — rekao je Terry načinom na koji učitelj objašnjava učeniku njegove greške. Pripalio je cigaretu i otpuhnuo nekoliko dimova, a onda nastavio: — Niste valjda mislili da ću se samo s jednim čovjekom, koji se uz to ne zna pošteno služiti oružjem, zaputiti u područje koje vrvi Komančima?

— Indijanci su zakopali ratnu sjekiru — zlobno je rekao Balley.

— To je i meni poznato. No tko mi može sigurno jamčiti da je u međuvremenu neće ponovo iskopati? I to baš u trenutku kad budem prolazio kroz njihovo područje — povišenim tonom upitao je Terry. Povukao je još nekoliko dimova prije nego će smirenije nastaviti: — Osim toga, uvijek postoji opasnost da neka manja skupina ratnika na koje naiđemo dođe u iskušenje kad ustanovi da pred sobom ima samo dva protivnika.

— Zar će samo još jedan čovjek toliko promijeniti na stvari? upitao je Balley — pretvarajući se da je začuđen Terryjevim riječima.

— To prije svega ovisi o tome kakav je čovjek. Ako ih i neće zaplašiti svojim izgledom, mogao bi to učiniti svojim oružjem. To se često pokaže korisnije — poučnim je tonom rekao Terry.

— Mislite li na neku konkretnu osobu? — upitao je Balley.

— Da, na svog suparnika na današnjem natjecanju.

Gradonačelniku isprva nije bilo jasno na koga to Terry misli, a onda mu se na licu pojavio izraz nedoumice.

— Ne mislite valjda na onoga smiješnog kicoša?

— Upravo na njega — odgovorio je Terry, kojeg je sve to počelo zabavljati.

— Zar mislite da ćete od njega imati neku koristi? — To ostavite meni da procijenim — hladno je rekao Terry.

— Činjenica je da prilično dobro gađa, ali Indijanci nisu nepomične mete.

— Imao sam se prilike uvjeriti u to — nasmijuljio se Terry.

— Zbog čega onda, do vraga, tražite da povedete njega sa sobom? — nije se prestajao čuditi Balley.

— To neka ostane moja mala tajna, gradonačelniče — podrugljivo je odgovorio Terry, posebno naglašavajući ono »gradonačelniče«.

— Dobro, kako želite — mireći se sa sudbinom rekao je prvi čovjek Balley Creeka. — Pošto obavite posao, isplatit ću po pet stotina dolara vama i onom smiješnom Jenkiju.

— Možda je bolje da nam polovicu te svote isplatite unaprijed. Učinili su me da novac danas vrijedi više nego sutra.

— Otkad mogu znati da nećete odmagliti s lovom odmah pošto iziđete iz grada?

— Imate moju riječ, gradonačelniče — pomalo teatralno je izjavio Terry.

— I to mi je neko jamstvo — ljutito je promrljao Balley.

— Bojim se da vam ništa drugo ne preostaje, osim ako ne že-

lite da netko drugi za vas obavi posao.

Shvaćajući da više ništa ne može reći protiv tako snažnih Terryjevih argumenata, Balley je uzdahnuo i rekao:

– U redu, Terry, dobit ćete i predujam. Zanima me kako možete sigurno tvrditi da će Jenki poći s vama, kad dosad uopće niste s njim o tome razgovarali?

– To prepustite meni. Na vama je samo da ispunite svoje obaveze.

Smatrajući da je razgovor okončan, Balley je ustao sa stolca i htio izići. Više mu nije pala na um pomisao da kao znak uspjeha zaključenog posla pruži Terryju ruku.

– Samo trenutak, Balley – zaustavio ga je Terry. – Niste mi još odgovorili na jedno pitanje.

– Što vas zanima? – nervozno je upitao gradonačelnik.

– Roba.

– Kakva roba?

– Roba koja će se nalaziti u kolima – objasnio je Terry.

– Razni metalni alati koji se proizvode u mojoj kovačnici. I potkove za naručioce u Santa Feu.

– Potkove? – začudio se Terry.

– Da, potkove. Ako još niste čuli, potkove koje se proizvode u Balley Creeku nadaleko su poznate po svojoj kvaliteti.

– Da možda na njih ne dajete dvogodišnju garanciju? – podsmjehnuo se Terry.

Po srditom izrazu na Balleyevom licu shvatio je da je pretjerao u šali. Nastojeći to ispraviti, bezazavno se nasmiješio i rekao:

– U svakom slučaju se nadam da će nam potkove donijeti sreću.

– Možda će vam ona doista i biti potrebno, mladiću – smrknuto je odgovorio Balley.

Terry je u njegovu glasu naslutio prikrivenu prijetnju. Začudeno ga je pogledao, no Balleyju je očito svaki razgovor bio prisjeo. Energичnim koracima zaputio se do izlaznih vrata, zastao pred pokretnim vratima i prije nego što je izišao, kratko dobacio:

– Sutra ujutro u sedam očekujem vas u mojoj kancelariji.

Nije se čak ni potrudio da mi objasni gdje mu je ta kancelarija, pomislio je Terry dok je promatrao pokretanje pomičnih vrata kroz koja je izišao gradonačelnik.

Iskapio je ostatak pića koji se nalazio u čaši, a zatim i sâm ustao i izišao iz saluna. Dok je izlazio iz prostorije, malobrojni posjetioци su prekinuli razgovor i znatiželjno ga pogledali. Čak su i četiri muškarca prekinula kartanje dok je on prolazio pored njih.

Čini se da mi je popularnost u Balley Creeku naglo porasla, raspoloženo je pomislio Terry.

Napolju se već počeo spuštati sumrak. Glavna ulica je još bila zakrčena ljudima, ali se Terryju učinilo da se u usporedbi s popodnevnom gužvom njihov broj malo smanjio.

Nije prošao ni desetak metara, kad je začuo kako ga netko zove po imenu. Naglo se okrenuo, a onda se iznenađeno zabuljio u neku ženu koja je stajala iza njega.

Imala je prilično ljepuškasto lice, na kojemu su se isticala dva zelena oka, kao dva tirkiza. Na glavi je imala šeširić preko kojeg je bio prebačen veo. Kosa joj je bila skupljena ispod šešira. Tek nekoliko crvenih pramenova nestašno je izvirivalo ispod uskog oboda šešira.

Iako to nije mogao sigurno utvrditi, Terryju se činilo da djevojka nije starija od trideset godina. Bila je niža rasta, ali koliko je mogao naslutiti ispod široke krinoline, prilično skladno građena. Pogled mu se zaustavio na njezinim krupnim grudima, koje su tako uspravno stajale da je poželio provjeriti da li ih podupire neko umjetno pomagalo ili je to doista njihov prirodni položaj.

Čini se da ću napokon početi brati plodove svoje popularnosti u ovom gradiću, optimistički je pomislio Terry.

— Vidjela sam vas danas na natjecanju — zacvrkutala je djevojka.

— Zao mi je što sam ja propustio opaziti vas, ali bio sam zaokupljen mnogo banalnijim stvarima.

— Samo bez lažne skromnosti, Terry. Vidjela sam da ste odličan strijelac.

On se samo nelagodno promeškoltio. Nije navikao da od žena dobiva tako otvorene komplimente. Pogotovo ne od tako dražesnih pripadnica njezinijeg spola.

— Da li uvijek tako nepogrešivo pogađate svaki cilj? — izazovno ga upitala.

— To ovisi o cilju na koji pućam, gospodice...

— Balley. Basil Balley.

Do vruga, ćini se da sve što u ovom gradu vrijedi pripada obitelji Balley, pomalo ogorćeno je pomislio Terry.

Vidjevši zbunjeni izraz na njegovu licu, naslutila je što bi tome mogao biti razlog, pa se nestašno nasmijala i rekla:

— Vidim da ne znate kamo da me svrstate. John Balley je moj očuh.

— Oćuh? — začudio se Terry.

— Da, očuh. Ubrzo nakon očeve smrti John je zaprosio moju majku. Ona je kao pametna žena odmah iskoristila takvu priliku, koja se baš ne pruža svaki dan.

— Zar je John Balley baš takva premija?

— U stanovitom smislu i jest. Barem što se bogatstva tiće.

— Novac vas ipak ne može usrećiti — prosvjedovao je Terry.

— To je, doduše, toćno, ali može barem uljepšati život.

Zaboravila sam vam reći da majka nije samo pametna žena, već je prije dvadesetak godina bila prava ljepotica.

To se samo po sebi razumije. Postalo mi je jasno da John Balley uzima samo najkvalitetnije, pa makar i iz druge ruke, razmišljao je Terry.

Nije joj htio dopustiti da otkrije njegovo pravo mišljenje o njezinom očuhu, jer to ionako ništa ne bi mijenjalo na stvari. Zbog toga ju je samo upitao:

— Da li ste zbog toga i vi uze li očuhovo prezime?

— Uglavnom upravo zbog toga. Lako se pamti i u ovom kraju nešto znaći. Osim toga, prezime mog oca teško se izgovara i većina ljudi prije bi polomila

jezik nego što bi uspjela izgovoriti prvu polovicu tog imena.

– A kako je ono glasilo? – zainteresirao se Terry.

– Trninich. Zar nije nemoguće? – veselo se nasmijala kao da je izgovorila dobru šalu.

– Pa i nije tako strašno, iako je pomalo neobično.

– Majka mi je rekla da je otac došao iz Evrope, i to iz neke zemlje koja pripada hazburškoj monarhiji.

– Vjerojatno vam je rekla da je to hazburška monarhija – ispravio ju je.

– Da, da, upravo tako kako ste sad rekli. A otkud ste vi za nju čuli? – iznenadila se Basil.

– Ponešto sam o tome učio u školi – kratko će Terry.

– Oho, pa vi ste, znači, čak išli u školu? Moram priznati da ne djelujete tako.

– Možda je to i bolje – na svoj se račun našalio Terry.

– Zbog čega se onda potucate unaokolo, umjesto da radite u banci ili u nekoj sličnoj ustanovi u nekom velikom gradu na istoku?

– Liječnik mi je preporučio da se krećem na svježem zraku – nasmijao se Terry.

Zabavljalo ga je što ona ne zapaua da se on šali na njezin račun.

– I da trošite municiju gadajući u razne mete – brzo je dodala Basil.

– Upravo tako, u pomanjkanju boljih stvari.

– Boljih stvari – ponovila je začuđeno njegove riječi, a onda joj je preko lica preletio vragolasti osmijeh. – U kakve ciljeve najviše volite pucati?

– U sitne crvenokose, s velikim zelenim očima – kao iz topa ispalio je Terry.

– Čini se da vam se danas sreća napokon osmijehnula – rekla je Basil suzdržavajući se da ne prasne u smijeh, a zatim ga primila pod ruku. – Što još čekate? Ionako će uskoro nastupiti lovostaj.

On ju je iznenadeno pogledao i promućao:

– A kad bi se to moralo dogoditi?

– Već u osam sati. Naime, u to vrijeme obično večeramo, a poslije toga mlade dame koje drže do sebe više ne izlaze.

– Pa onda baš i nemamo previše vremena – razočarano je napomenuo Terry.

– Napokon ste shvatili da je svaka sekunda dragocjena. Otkako sam vas jutros prvi put ugledala, poželjela sam da budem s vama na nekom mirnom mjestu, gdje nas nitko neće ometati.

– Pretpostavljam da to ne mora biti neko osobito otmjeno mjesto.

– Ne, to doista nije uvjet. U životu su mi važnije neke druge stvari.

– Onda znam jedno takvo mjesto – lukavo se nasmijuljio Terry.

Basil ga je iznenadeno pogledala, ne shvaćajući što misli. On joj je odmah i objasnio svoju ideju.

– Zašto ne bismo otišli u moju sobu? U njoj ćemo biti sami i nitko nam neće smetati.

– A što će reći ljudi kad vide kako sa strancem odlazim u hotelsku sobu?

– Tko je rekao da te moraju vidjeti? – sad ju je već sigurnije upitao.

– Kako to misliš izvesti?

– Vrlo jednostavno. Evo ovako – rekao je Terry i prebacio koprenu sa šešira preko njezinog lica. Zatim je snažnije uz svoje tijelo stisnuo njezinu ruku, pa poveo djevojku do „Balleyjeva raja“. Koraćao je krupnim koracima, prisiljavajući i nju da ubrza. Bilo ga je strah da se nakon svega djevojka ne predomisli. Bio je siguran da mu se to ni najmanje ne bi svidjelo.

U hotelskom predvorju na svu sreću nije bilo nikoga osim čelavca za recepcijom. No ni on nije zapazio kad su došli jer je slatko spavao naslonjen na drveni pult, kao da se nalazi u svom krevetu.

Tiho su prošli pored njega, nastojeći stvarati što manju buku. Čovjek se nije ni pomakao, iako su drvene stube zaškrípale pod njihovim nogama.

Popeli su se na kat, a onda je Terry otključao vrata sobe broj 11. Širom ih je otvorio a zatim se iznenada sagnuo i podigao djevojku. Ona je potihom zakikotala i obujmila ga oko vrata. Plavokosi je stranac u njoj razbudio vatru požude, tako da se više nije pretvarala da joj je neugodno.

Terry ju je nježno položio na krevet, a zatim je i sâm sjeo kraj nje, poljubio je nježno u usta, a odmah zatim je počeo ljubiti u vrat. Ona se previjala u njegovim rukama, uzaludno pokušavajući ustima pronaći njegove usne.

Kad ju je ponovo poljubio, ona mu je željno uzvratila po-

ljupcem, unoseći u njega svu svoju strast. Prsti su joj užurbano otkopćavali dugmad na njegovoj košulji. Napokon je osjetila čvrste mišiće i zadovoljno uzdahnula, a zatim su joj prsti kliznuli niže.

Terry ju je blago odgurnuo, pa joj je pokušao svući haljinu. To mu nije osobito polazilo za rukom, pa je morao zatražiti njezinu pomoć. Vragolasto se nasmijala i rekla:

– U tvojim godinama morao bi ipak u tim stvarima biti malo spretniji.

Iako je osjetio da ga zadirkuje, nije pokazao ni najmanje volje da joj odgovori. Kao općinjen promatrao je kako je u nekoliko spretnih pokreta svukla sa sebe haljinu. U polumraku sobe zabijelilo se podatno tijelo. Prvo što je ugledao bile su njezine velike i lijepe grudi...

IV

Pošto je Basil otišla, ustao je i odjenuo se.

Večer je doista dobro započela. Mogao bih unaokolo malo prošvrljati. Tko zna kakva me još ugodna iznenađenja očekuju, zadovoljno je pomislio Terry.

Sišao je niz stube. Dok je prolazio pored recepcionara, zapazio je da se čovjek probudio. Upitao se da li je već dovoljno dugo budan i da li je opazio Balleyjevu pastorku.

Čak da ju je i vidio, ne vjerujem da bi mogao pomisliti da to ima neke veze sa mnom. Na kraju, zar njezin očuh nije vlasnik hotela? – pomislio je.

Napolju se već potpuno smračilo. Zapazio je svjetla s obje strane ulice, ali najveća

buka dolazila je iz »Zlatnog grumena«. Zbog toga je i odlučio priviriti onamo tek toliko da popije jedno piće.

Gurnuo je pokretna vrata i zastao da promotri situaciju. Svi stolovi su već bili zauzeti, a mnogi gosti koji nisu pronašli mjesto za stolom tiskali su se oko tezge. Sudeći po njihovoj odjeći, Terry je zaključio da se među njima nalazi tek poneki stanovnik Balley Creeka. Većina je bila odjevena u radna kaubojska odijela, po čemu je mogao zaključiti da su ljudi s okolnih rančeva i farma došli u grad da se malo provedu.

Vjerojatno su u gradiću još od prijedpodneva, otkako je započela svečanost, zaključio je Terry.

Za jednim stolom prekrivenim zelenim platnom ugledao je četvoricu muškaraca koji su kartali poker. Jedan od njih bio je i Jenki koji je sudjelovao u natjecanju gađanja. Čovjek ga je pogledao, kratko kimnuo u znak pozdrava, a zatim se ponovo zagledao u svoje karte. Pred njim se nalazila poprilična gomila kovanog novca od jednog dolara.

Terry je prišao tezgi, strpljivo pričekao dok do njega nije došao barmen, a zatim naručio viski. Čovjek je uslužno ispred njega stavio bocu. Ponizno se nasmiješio kad je u njemu prepoznao pobjednika na natjecanju u vještini gađanja. Terry je nalio piće u čašu, a zatim se pridružio ljudima koji su promatrali kartaše. Stao je sasvim blizu čovjeka s istoka, tako da je jasno mogao vidjeti njegove karte.

– Dvadeset dolara – rekao je bradati, u kožnato odijelo odjeven muškarac koji je sjedio nasuprot Jenkiju.

– Plaćam dvadeset i povećavam za pedeset – hladno je rekao čovjek s istoka.

Druga dvojica igrača mrzovoljno su bacili karte. Za njih su ulozi, po svemu sudeći, bili previsoki. Jedan od njih tiho se obratio muškarcu u kožnatom odijelu, ali dovoljno glasno da su to svi jasno mogli čuti:

– Odustani i ti, Ron, prije nego što te Jenki potpuno odere.

– Za tebe bi bilo pametnije da gledaš svoja posla, Teddy – odbrusio je Ron, a zatim gnjevnim pokretom prema sredini stola odgurnuo hrpicu kovanog novca.

– Plaćam tvojih pedeset dolara, Jenki. Da vidimo što imaš kod kuće? – prosiktao je kockar kroz zube.

Činilo se kao da istočnjak ni najmanje pažnje ne obraća na uvredljiv ton kojim ga je oslovio njegov suigrač. Samo se hladno nasmiješio i smireno rekao:

– Vjerujem da će za tebe i ovo biti dovoljno.

Izdvojio je tri karte i bacio ih na stol. Promatrači su iznenađeno zažamorili kad su ugledali tri kralja.

– Varaš se, Jenki. Ovaj put sam te nadigrao! – pobjedonosnim tonom povikao je Ron i pokazao svoje karte, tako da su svi mogli jasno vidjeti tri asa i dvije sedmice.

– Ako nisi znao, ovo se zove ful – istim tonom nastavio je Ron. Ispružio je ruku da zahvati gomilu kovanoga novca ali je njegov protivnik tiho rekao:

– Ne žuri pred rudo, prijatelju. Još nisi vidio sve moje karte.

Okrenuo je preostale dvije karte, od kojih je jedna bila kralj, a druga pik devetka.

– A ovo je poker, prijatelju – mirno je rekao.

Sa svih strana začuli su se iznenađeni povici. Bilo je očigledno da je većina promatrača navijala za Rona, jer je bio jedan od njihovih. Strance nisu osobito voljeli, pogotovo ne kad su uz to bili i kicoši. Ohrabren podrškom svojih prijatelja, Ron je zaškripio zubima i zaurao:

– Ti si najobičnija prokleta varalica, Jenki!

– Na tvom mjestu malo bih pripazio na svoje izjave, prijatelju – opomenuo ga je čovjek s istoka.

– Ako je potrebno, još ću stotinu puta ponoviti da si varalica! – Ron je urlao sav izvan sebe od bijesa.

– Nemoj da požališ zbog tih svojih riječi – prijeteci ga je opomenuo drugi muškarac.

Na njemu se jasno moglo zapaziti kako se suzdržava da ne plane nakon uvreda koje je Ron uputio na njegov račun.

Bradonja se više nije mogao svladavati. Bučno je ustao sa stolca i iskesio se:

– Zar misliš da ću te se uplašiti zbog toga što si danas imao sreću na natjecanju?! Uostalom, možda to i nije bila sreća, ali pucati u živu metu nešto je sasvim drugo od pucanja u nepokretne ciljeve. Ili u najboljem slučaju u divljač, kad si nedjeljom odlazio u lov.

– Možda odista imaš pravo, prijatelju. Dosad sam najčešće pucao u divlje svinje, iako ti

moram priznati da me ti uveliko podsjećaš na njih.

Ron nije mogao trpjeti takvu uvredu. Hitro je posegnuo za revolverom, ali je u tom trenutku odjeknuo pucanj. Bradonja je odletio od siline udarca, a onda se polako stropoštao na zemlju. U očima mu se jasno ogledalo iznenađenje. To je potrajalo tek koju sekundu, a onda se njegovo krupno tijelo streslo, a oči su mu izgubile sjaj.

U salunu je zavládala grobna tišina. Svi su pogledi bili upereni u Jenkija. Na njegovu licu nisu se opažali nikakvi osjećaji. Još se nalazio u položaju u kakvom je bio kad je povukao okidač svoga sjajnoga revolvera s drškom od slonove kljove. Nije ustao sa stolca, samo se malo nagnuo unazad. Oružje nije ni izvadilo iz korica, već je pucao kroz njih.

Prvi su se nakon početnog iznenađenja snašla dvojica muškaraca koji su se nalazili među promatračima. I oni su, baš kao i ubijeni, bili odjeveni u kožnata traperska odijela.

Prsti desnih ruku kliznuli su im prema revolverima, ali se u tom trenutku začuo upozoravajući glas:

– Na vašem mjestu ja to ne bih pokušavao, džentlmeni!

Dva su se tramera sledila. Pogledali su Terryja, koji je već bio izvukao svoj kolt.

– Dvoboj je bio pošten, i to biste morali znati cijeniti.

Pred snagom tako čvrstog argumenta kakav je Terry držao u ruci, ništa drugo im nije preostalo nego da se povuku. Nešto su ljutito promrmljali, a onda izišli iz saluna.

Kockar je ustao i prišao Terryju.

— Lijepo od vas što ste me riješili daljih neugodnosti — mirno je rekao kao da je riječ o nekom neugodnom poslu koji je Terry umjesto njega obavio. — I zbog toga sam vam duboko zahvalan — dodao je.

— Nema na čemu. Nadam se da ćete mi to ionako jednom vratiti — nasmijuljio se Terry.

— Vrlo rado, ali ne znam hoću li za to imati prilike.

— Pobrinut ću se da je pronađem — istim tonom nastavio je Terry.

— Baš me zanima na koji način? — začudio se čovjek.

— Vrlo jednostavno. Budući da sam vam učinio uslugu, s punim pravom se mogu nadati da ćete mi to uzvratiti. I to odmah.

— Vidim da niste jedan od onih koji čekaju da im prašina padne na hipoteke. Recite što vas muči?

— Ništa osobito. Imam problema u izboru partnera za jedno malo putovanje na zapad — ponovo se nasmijuljio Terry.

— I vi ste za to odabrali mene?

— Odgovor je točan.

— A kamo bismo se to morali zaputiti, ako smijem upitati?

— Možete. Cilj našeg puta zove se Santa Fe — s najbezazlenijim izrazom na licu rekao je Terry, kao da je riječ o ugodnom pikniku.

— Pa to i nije tako blizu — iznenadio se čovjek. — Imate li za to nekog posebnog razloga?

— Svakako. Morali bismo prevesti neku robu — Terry je malo zastao, a onda dodao: —

I dakako, zaraditi pet stotina dolara svaki.

— To mi se već više sviđa. Budući da vam moram vratiti protuuslugu, ništa mi drugo ne preostaje nego da pristanem.

— U to nisam ni trenutka sumnjao — priznao je Terry. — Budući da ćemo neko vrijeme provesti zajedno, recite mi kako da vas zovem?

— Ime mi je Michael. Za prijatelje samo Mick.

— U redu, Mick. Mene zovu Terry. — Prijateljski je potapšao svoga novog znanca po rameu. — Sad kad smo i tu formalnost obavili, ukratko ću ti ispričati o čemu je riječ. Samo mi prije reci gdje si naučio varati.

— Varati na kartama? — iznenadio se Mick.

— Ne, nego u dvoboju.

— Ah, na to misliš — nasmijao se Mick. — To je samo jedan od malih trikova koji mi pomažu da preživim.

— Vidim da ti to prilično uspijeva.

— Stari Rimljani su govorili da je povijest učiteljica života. I ja sam nešto naučio na tuđim životnim povijestima koje su bile manje sretnije od moje.

— Vidim da si odista svestran. Čak si imao vremena za proučavanje mudrih izreka starih naroda. Ali još mi nisi odgovorio gdje si naučio varati? — ponovio je pitanje Terry.

— Misliš na varanje u dvobojima? — upitao je Mick.

— Ne, nego na kartama!

V

Drugog dana točno u sedam sati Terry i Mick ušli su u kancelariju Johna Balleyja. Svi su

gradu znali gdje je gradonačelnikov ured. Gradonačelnik ih je već očekivao. Sjedio je za skupocjenim stolom od mahagonija i proučavao neke spise.

Kad ih je ugledao, pošao im je u susret i radosno ih pozdravio:

– Vidim da ste točni, gospodo. To je osobina koju cijenim iznad svega.

Rukovao se najprije s Terryjem, a zatim je i Micku pružio ruku. Iznenadeno ga je pogledao, jer je došljak s istoka bio odjeven u praktično odijelo. Na sebi je imao plave platnene hlače i debelu košulju od sličnog materijala. Obuo je jahaće čizme od crne kože.

– Kamo je nestalo ono vaše odijelo, koje više odgovara otmjenim istočnjačkim gospodićima nego zapadnjacima?

– Spremio sam ga na sigurno mjesto – pomalo otresito odgovorio je Mick, ali je odmah zatim ispravio pogrešku u ponašanju, vedro se nasmiješio i ljubaznijim tonom nastavio: – Iskusni ljudi tvrde da se čovjek mora prilagoditi sredini u kojoj se nalazi.

– Vidim da brzo učite – odao mu je priznanje Balley.

– Ne, uvijek tako brzo kako bih želio – pomalo dvosmisleno odgovorio je Mick.

Balley ga je čudno pogledao, jer nije shvaćao što je time želio reći. Navikao je da ljudi s njim otvoreno razgovaraju, bez zadnjih misli.

U tom trenutku u razgovor se umiješao Terry.

– Krajnje je vrijeme da krenemo. Sunce je sve više i nije nimalo ugodno putovati kad ti

se užari potiljak – pomalo nervozno je rekao.

– Terry ima pravo. Nema smisla da gubite vrijeme. Što prije isporučite robu, utoliko bolje za mene.

– Niste nam rekli kome ćemo u Santa Feu predati robu – podsjetio ga je Terry.

– Nije potrebno da time razbijate glavu. Kočijaš je već nekoliko puta vozio terete za tog kupca, i on sve zna.

– Nikad se ne zna što se sve putem može dogoditi. Ne biste valjda željeli da se vratimo neobavljena posla ako se kojim slučajem nešto dogodi vašem čovjeku?

– Vjerojatno vam se neće ništa dogoditi – htio je Balley prekinuti svaki dalji razgovor, ali je tada Mick upitao:

– A Komanči?

– Zbog njih ne morate brinuti. Oni su ionako... – započeo je Balley, ali je naglo ušutio pa dodao: – Trenutno imaju drugih briga.

– O kakvim to brigama pričate? – zainteresirao se Mick.

– Pa i sami znate da su bizoni gotovo izumrli. Muku muče kako da se prehrane.

– Čini se da je naš gazda pravi stručnjak za indijanska pitanja – našalio se Terry, nastojeći prekinuti pomalo mučan razgovor, te dodao: – Mi ionako nećemo riješiti njihove teškoće koliko god se trudili. Zbog toga je najbolje da ne duljimo već da odmah krenemo.

Ostala dvojica muškaraca su se šutke s njim složila. Sva trojica izišla su iz kuće i zaputila se prema kolima, koja su već

čekala. Terryjevi i Mickovi konji već su također bili osedlani.

Na dugim, platnom natkrivenim kolima, sjedio je neki muškarac četrdesetih godina. U ustima mu se dimila lula, pa je podsjećao na lokomotivu.

— Ovo je Jonathan — upoznao ih je s vozačem Balley, a zatim je čovjeku spomenuo njihova imena.

Jonathan je u znak pozdrava kimnuo glavom, što su učinili i Terry i Mick.

— To je jedan od najboljih mojih ljudi. Vjerujem da ćete se dobro slagati.

Balley im je nakon toga zaželio sretan put i mala povorka je krenula.

Terry je potajno žalio što u gradiću nisu ostali još barem jedan dan duže, jer bi imao priliku da s lijepom Balleyjevom pastorkom provede još nekoliko ugodnih sati.

Što se može?! Čovjek u životu rijetko može imati ono što najviše želi, mireći se sa sudbinom pomislio je Terry, a zatim je potjerao konja da dostigne kola s Jonathanom i Micka, koji su već odmakli gotovo pedesetak metara.

VI

Sljedeći dani prošli su im u napornu putovanje. Terry i Mick gotovo su po cijeli dan bili u sedlu. Ni Jonathanu nije bilo mnogo lakše, iako je sjedio na kolima. Staza je bila neravna, pa mu se zbog silnog druckanja vožnja već ogadila.

Ustajali su u praskozorje, nastojeći da prevale što veći dio puta dok sunce ne bi pripeklo. Oko podneva bi zastali da se malo odmore i da nešto pojedu.

Kuhao je isključivo Jonathan. Dvojica njegovih suputnika mrmrljala su da su prisiljeni jesti svakakve splachine, jer se on nije iskazao kao neki osobiti kuhar. Osim toga, znao je pripremiti tek nekoliko najjednostavnijih jela, pa je prehrana bila prilično jednolična. No i to je bilo bolje nego žvakati sušenu govedinu, pa su svoje komentare zadržali za sebe. Jedino kad su bili sigurni da ih Jonathan ne može čuti, olakšali bi duše. U tim trenucima sjećali su se probiranih jela koje su si priuštiti po dobrim restoranima.

Terry je nostalgично uzdisao za restoranima u Los Angelesu, na što bi se Mick žestoko suprotstavio tvrdeći da su, što se načina pripremanja tiče, njujorški restorani najbolji na svijetu.

Jonathanov povik da je ručak gotov vraćao bi ih u grubu zbilju. Uzdišući bi ustali i prišli kotlu u kojem je vozač, ili kako su ga oni između sebe zvali trovač, pripremao jelo.

To je ujedno bila i jedina tema o kojoj su razgovarali. Jonathan je cijelo vrijeme šutio i zamišljeno pušio lulu koja mu je visila u desnom kutu usta. Terry se ponekad zapitao da li se on uopće odvaja od nje. Zbog toga se jedne noći dok je stražario došuljao do vreće za spavanje u kojoj je Jonathan spavao. Kao što je i pretpostavljao, iz njegovih usta je čak i tad visila neizbježna lula.

Ni Terry i Mick nisu odviše međusobno razgovarali. Tek ponekad razmijenili bi poneku kratku rečenicu. Svatko od njih bio je zadubljen u svoje misli, i po svemu sudeći nisu o njima željeli razgovarati.

Terry se u nekoliko navrata uhvatio kako razmišlja o svom pomalo neobičnom pratiocu. Nije mogao dokučiti u koju kategoriju ljudi bi svrstao Micka. Iako se ponekad tako ponašao, ili je barem želio ostaviti takav dojam, Terry za njega nije mogao reći da je pustolov koji juri za životnim uzbuđenjima svih vrsta. Mick je bio obrazovan i imao je dobre manire, koje ni uz najbolju volju nije mogao sakriti. Terry je već susretao »tatine sinove«, koji su dolazili s istočne obale. Zasativši se svih mogućih uzbuđenja koje je mogao pružiti veliki grad, oni su dolazili na zapad u potrazi za novim pustolovima. No kad bi se jednom našli u surovim uvjetima, neprekidno izloženi mnogim opasnostima, ti »hrabri muževi« ubrzo bi podvili rep i vraćali se u sigurnost roditeljskih domova.

Mick nije bio »svileni«, kako su zapadnjaci podrugljivo nazivali takvu vrstu doseljenika. Osim što je bio vješt u rukovanju oružjem, brzo se privikavao na životne uvjete u kojima bi se našao. I ponašanje mu je bilo odmjereno. Nije bio brzoplet i samouvjeren kao većina došljaka s istoka. Terry je to osjetio već na prvi pogled. S vremenom se uvjerio u ispravnost svoje pretpostavke.

Upravo je Mick prvi osjetio opasnost kad su u kasno popodne četvrtog dana putovanja upali u zasjedu. Staza je prolazila pored neke rječice, zapravo malo većeg potoka, s druge strane nalazio se brežuljak, čiji se obronak prilično strmo uspinjao prema pedesetak metara visokom vrhu. Na njemu je tek

tu i tamo rastao neki čempres čija je krošnja bila svinuta od dugogodišnjeg djelovanja vjehtra, pa je brežuljak Terryja podsjećao na glavu nekog ćelavca, na kojoj se nalazi tek nekoliko pramenova rijetke kose.

Put se na jednom mjestu tako sužavao da su jahači morali zastati i propustiti da najprije prođu kola, a tek zatim su i oni krenuli. I upravo u tom trenutku na vrhu brežuljka začuli su žestoku paljbu. Meci su se zabijali u kola i u suhu zemlju oko dvojice konjanika. Zapravo, dje lić sekunde prije nego što su nepoznati napadači otvorili vatru, Mick je ugledao odsjaj sunca na metalnoj cijevi puške nekog od napadača. Otvorio je usta da upozori Terryja, ali u tom trenutku su se prolomili prvi pucnjevi.

Mick, koji je jahao s Terryjeve lijeve strane, naglo je podbo konja, pa je životinja poskočila naprijed. Došljak s istoka je vješto skočio s konja i u sljedećem trenutku nalazio se pod kolima. Privremeno je bio siguran, jer ga tamo napadačevi meci nisu mogli pogoditi.

Terry je reagirao drukčije. Čim je začuo pucnjeve, njegov konj je zastao, jer je tako bio istreniran. Terry je munjevito iz navlake na sedlu izvukao »vinčesterku« i poput mačke se bacio na zemlju. Pad nije bio ni malo ugodan, no Terry je slično reagirao u mnogim prilikama, pa je već odavno svladao tehniku padanja.

Munjevito se otkotrljao do velike stijene, koja mu je pružila privremeno sklonište. Ubacio je metak u cijev puške i oprezno provirio. Ustanovio je da su se

napadači sklonili na desetak metara ispod vrha proplanka. Potpuno se primirio, ne želeći da neprijatelji otkriju njegovo sklonište. Pretpostavljao je da ga je netko od napadača vidio kako je pao, ali se ponadao da su pomislili da je pao zato što su ga pogodili.

I odista, oko njega više nisu zviždali meci. Zadovoljno je pomislio da mu je prokušani trik još jednom upalio. Malo se pridigao i slobodnije promotrio što se događa četrdesetak metara iznad njega.

Nakon kratkog vremena shvatio je da su ih napala četvorica napadača. Po vatri iz njihovih pušaka lako je mogao odrediti njihov položaj, ali je znao da od toga nema neke osobite koristi. Njihovi su neprijatelji bili dobro zaklonjeni, pa im nije mogao nauditi. Zbog toga je odlučio da se posluži lukavstvom. Malo je pričekao pa krenuo u akciju. U glavi je već bio skovao plan kako da iznenadi napadače, ali je prije htio vidjeti kako njegovi pratioci odolijevaju napadu.

Sudeći po ubrzanoj vatri koja je dolazila ispod kola, Mick se nije predavao. Terry je čuo pucnjeve njegova »remingtona«, jer Mick u žurbi tražeći zaklon nije iz navlake na sedlu uspio izvaditi svoju pušku.

— Iako im tako ne može baš previše nauditi, barem će privući njihovu pažnju — promrm-ljao je Terry.

Čudio se što osim Mickova revolvera ne čuje nikakve znakove otpora s Jonathanove strane. Čini se da je »trovač« u napadu zaglavio, pomislio je.

Možda je samo ranjen. Ako je čak i tako, nećemo morati jesti splačine.

Tihim glasom, ali ipak dovoljno glasno da bi ga Jenki mogao čuti, rekao je:

— Idem u kratku šetnju, Mick, da utvrdim koga vraga žele ovi momci. Bio bih ti zahvalan kad bi u međuvremenu malko privukao njihovu pažnju.

Pažljivo je osluškivao, a onda je začuo Mickovo brundanje:

— Ako to nisi dosad zapazio, onda je krajnje vrijeme da potražiš nekoga dobroć otorinolaringologa. Možba bi on mogao učiniti nešto da ti se sluh popravi.

— Za tu vrstu veterinara još nisam čuo, Mick. Htio sam te samo zamoliti da nastaviš u istom stilu kao i dosad.

— Kako želite, gazda — pomalo bijesno je procijedio Mick.

— Samo bez ljutnje, prijatelju! Ostavi malo žuči i za naše protivnike — savjetovao mu je Terry.

— Ako te samo to zabrinjava, onda možeš slobodno prošetati dok ja ne sredim stvar. Imam dovoljno žuči da potrujem pola Balley Creeka.

— Ostavi to za neku drugu priliku. Zasad će mi biti dovoljno da one momke gore prisiliš da se previše ne vrpolje.

— Ako tako nešto i požele, uvjeravam te da bi im to moglo prisjesti.

— U to ne sumnjam — Terry je vedrim tonom odgovorio.

Mick je pojačao paljbu, upravo kako je on od njega zahtijevao. Njihovi napadači su se na trenutak zbunili, jer, po svemu sudeći, nisu očekivali tako žestok otpor. Sklonili su se iza

svojih sigurnih zaklona, znajući da će prije ili poslije otpor jedinoga preživjelog branioca oslabiti. Ako zbog ničeg drugog, to će se dogoditi kad on ostane bez municije.

Terry je znao da nema previše vremena. Želio je što prije okončati slučaj. Osim toga, nije htio da Mick preuzme na sebe cijeli teret njihove obrane.

Oprezno je provirio, i kad se uvjerio da napadači uopće ne pomaljaju glave iza stijene, hitro je otpuzao četrdesetak metara niz stazu u smjeru odakle su došli. Već prije je uočio da se inače strmi obronak na jednom mjestu blago uspinje prema vrhu. Kad je došao do tog mjesta, potražio je zaklon odakle je ponovo promotrio situaciju.

Napadači su ponovo otvorili vatru. Više to nije bila onako žestoka pucnjava kao u početku sukoba, ali ipak dovoljno jaka da Micka prikuje čvrsto ispod kola, ne dopuštajući mu da ni na trenutak proviri glavu.

Terry je zaključio da napadači čekaju da se spusti noć, pa da onda pod okriljem mraka do kraja jedinu preživjelu žrtvu.

Sigurno je da su napadači pripadnici naše rase, razmišljao je Terry. Da su to učinili Indijanci, sigurno ne bi toliko oklijevali, već bi nas odavno napali. Osim toga, oni se obično kreću u većim skupinama, a ovdje su samo četiri napadača.

Da, to u svakom slučaju nisu Indijanci, zaključio je Terry. Naši neprijatelji su, čini se, naoružani najsuvremenijim oružjem, o kojem Komanči mogu samo sanjati.

Ponovo se pridigao, sad već malo slobodnije, jer je bio goto-

vo siguran da nitko od napadača neće otkriti njegovo kretanje. Više se nije šuljao, već je hodao gotovo potpuno uspravljen. Objema rukama držao je vinčesterku, pripravan da se suprotstavi svakoj iznenadnoj opasnosti. No zasad još ništa sumnjiva nije opažao.

Odlučio je da ne izaziva sudbinu. Ako se popne do zaravni a kojoj su se nalazili napadači, s mjesta na kojem se nalazio, postojala je vjerojatnost da ga oni otkriju mnogo prije nego što je to htio. Njih su bila četvorica, kako je barem prosudio, a on je bio sâm. Prema tome, njegovi izgledi da ih svlada nisu bili osobito veliki.

Zbog toga je odlučio potrošiti još malo vremena i potpuno zaobići neprijatelje. Nadao se da će Mick još neko vrijeme izdržati. Ni na trenutak nije posumnjao u njegovu hrabrost. Više ga je zabrinjavalo da bi njegov partner u međuvremenu mogao ostati bez municije, što bi za njega značilo sigurnu smrt, jer kad bi napadači ustanovili da na njihovu vatru više nitko ne odgovara, zacijelo bi se ohrabрили i odlučili za frontalni sukob sa svojim jedinim protivnikom.

No Terry je ipak riskirao. Gotovo trčećim korakom uputio se do suprotne strane brežuljka. Kad je nakon desetak minuta stigao do mjesta za koje je procijenio da bi bilo pogodno za njegovu zamisao, počeo se uspinjati uz obronak. Teren je bio prilično strm, pa mu je trebalo podosta vremena dok nije došao do samog vrha brdašca.

Zadihano je zastao da malo predahne i da promotri razvoj

dogadaja. Odlanulo mu je kad je ustanovio da Mick još pruža otpor. Njegov »remington« se više nije oglašavao tako često kao prije pola sata, ali bi ipak tu i tamo zalajao.

S mjesta na kojem se nalazio kao na dlanu je mogao vidjeti neprijatelje. Odista su bila samo četvorica kao što je i pretpostavljao. Svi su bili odjeveni u kožnata odijela, na čijim šavovima su se nalazile resice. Na glavama su imali kožnate šešire koji su im potpuno zaklanjali lica.

Tako se nešto moglo očekivati, pomislio je Terry. Traperi su međusobno čvrsto povezani, pa nije nimalo neobično što žele osvetiti smrt svog prijatelja. Vjerojatno se i nisu opterećivali razmišljanjem o tome koliko je on zaslužio to što mu se dogodilo.

Terry je već bio navikao na to da sirovi i grubi tipovi, kakve je često susretao na svojim lutanjima Divljim zapadom, ne pate od skrupula. Često su se ponašali kao životinje među kojima vlada zakon čopora. Ako je netko iz njihova čopora bio ubijen, njegovu smrt je po svaku cijenu trebalo osvetiti, bez obzira na okolnosti pod kojima se to dogodilo.

Traperi su ležali iza zaklona, međusobno udaljeni desetak do dvadesetak metara. Takav položaj su zauzeli prvenstveno stoga da bi usredotočenom vatrom mogli što djelotvornije uništiti protivnike.

Terry se pomalo čudio kako ih napadači nisu u samom početku uspjeli poubijati. Očito su bili previše sigurni u sebe. To se ponekad zna osvetiti. Pogotovo

kad za protivnike imaju tako-iskusne borce kao što su bili Terry i Mick.

Usne su mu se razvukle u zadovoljan osmijeh kad je vidio da se između njegovih neprijatelja nalaze prirodne prepreke, koje su im onemogućavale da se međusobno vide. Poveće stijene i kamenje potpuno ih je odvajalo, pa je svatko od njih imao svoje malo sklonište.

To bi za vas moglo biti kobno, momci, pomislio je Terry.

Potpuno je razradio što mu valja činiti prije nego što je započeo akciju. Brzim je pokretom iz korica pričvršćenih za crni remen izvadio veliki bowie nož. Potpuno nečujno spustio se niz padinu i došuljao do najbližeg napadača. Čovjek je upravo pažljivo ciljao. Kad je na ustima osjetio dlan Terryjeve lijeve ruke, oči su mu se od iznenađenja i straha raskolačile. Htio je viknuti, ali iz njegovih usta osim tihog mumljanja nije izašao nikakav drugi zvuk. Gotovo u istom trenutku britka se oštrica zasjekla duboko u njegov vrat.

Čovjek je zakrkljao i zakolutao očima, a onda je Terry osjetio da je njegov otpor popustio. Pustio je da beživotno tijelo padne na zemlju, a zatim se ne gubeći ni tren odšuljao do sljedećeg napadača. Čovjek je našao dobar zaklon iza čempresova panja, koji se nalazio oko pet metara ispod mjesta na kojemu se nalazio Terry. Gotovo bešumno, poput neke velike ptice grabljivice, Terry se bacio na traperu. Od mnogo udaraca noža o ljudsko tijelo oštrica se sloмила i ostala zaglavljena u žrtvinim ledima.

– Nečemu takvom se sigurno nisi nadao – promrmljao je Terry, a onda je skinuo vinčesterku prebačenu preko ramena i iz sve snage kundakom udario nepokretnog čovjeka. Začuo se mukli udarac, kao da netko cijepa deblo manjeg drveta.

Na trenutak je zastao da se odmori, a onda se popeo uz uzvisinu. Živci su mu bili prenapregnuti, jer je vrlo dobro znao da je to kritični trenutak u njegovu pothvatu.

Na njegovu sreću, preostala dvojica napadača bila su toliko zauzeta pučnjavom da nisu ni opazila što se događa desetak metara dalje.

Terry je skinuo pušku i s boka, ne ciljajući, ispalio metak u najbližeg traperu, pogodivši ga u sljepoočnicu. Čovjek se samo stresao i ispružio na zemlji i ostao nepomičan.

Jedini preživjeli napadač iznenađeno se okrenuo, jer dotad nitko od njih nije pucao s mjesta na kojemu se nalazio Terry. Pomislio je da se jedan od njegovih prijatelja premjestio na drugi položaj, koji mu je omogućavao bolji pogled. Zbog toga je uznemireno povikao:

– Davy?

Prekasno je shvatio da metak nije ispalio njegov prijatelj.

– Uskoro ćeš mu se pridružiti – gotovo ljubazno je rekao Terry i povukao okidač. Metak je posljednjeg napadača pogodio točno između očiju.

– Nimalo sretan završetak – reče Terry. – Potpuno bi odgovarao kraju balade o jednom takvom traperu, koju sam odavno čuo.

VII

– Bilo je prilično gusto, zar ne? – smijuljivši se obratio Terry Micku kad je napokon sišao k njemu.

– Za neke očito i pregusto – ležerno je odgovorio Mick kao da razgovara o vremenu.

– Što se zbilo s Jonathanom?

– upitao je Terry kad se vozač nije pojavljivao.

– Danas je imao smolu. Čini se da su ga pogodili već prvim metkom – objasnio je Mick.

Terry je prišao prednjem dijelu kola. Na vozačkom sjedalu još se nalazilo Jonathanovo tijelo.

– Od danas pa do kraja putovanja osuđeni smo na suhu hranu – tužno je uzdahnio Terry.

– Mislim da će se naši želuci tome samo obradovati. Već sam se pomalo zabrinuo da neću preživjeti nakon konzumiranja proizvoda njegove kuhinje – rekao je Mick i pokazao mrtvog vozača. – Mogu ti priznati da me to više mučilo nego pomisao da bismo se mogli sresti s Komančima.

– Nijedno od toga nije bilo osobito preporučljivo za naše zdravlje – nasmiješio se Terry.

– Zbog toga se nadam da ti neće osobito teško pasti nova dužnost.

– Kakva nova dužnost? – začuđeno će Mick.

– Sad kad smo ostali bez vozača, netko od nas mora preuzeti njegovu dužnost.

– Zašto bih to bio ja? Siguran sam da bi i ti isto tako dobro mogao upravljati zapregom – protestirao je Mick.

– Dapače, siguran sam da bih to bolje obavljao – Terry je glasno izrekao svoje mišljenje.

– U čemu je onda teškoća? Mislim da smo i taj problem uspješno riješili – poveselio se Mick, nadajući se da se njegov partner uhvatio na vlastitu udiču.

– Neće to baš tako ići, prijatelju. Ja sam samo govorio o sposobnostima, a ne i o tome da ću ja sjediti na mjestu kočijaša.

– Najbolje je da ždrijebom riješimo taj problem – predložio je Mick, pouzdajući se u svoju sreću.

– Možda bismo doista to morali učiniti – započeo je Terry. Vidio je naglu promjenu, pobjednički osmijeh na licu svog suputnika. Ne mijenjajući ton, nastavio je:

– To možemo ostaviti za neki drugi put, kad ja neću biti vođa puta.

Na Jenkijevu licu pojavio se kišeli izraz. Bio je ljutit, sâm na sebe što je dopustio da ga taj uobraženi zapadnjak pobijedi na taj način. Terryju je bilo jasno kakve mu se misli vrzmaju po glavi. Zbog toga je odlučio da više ne izaziva svog partnera. Ionako su morali raspraviti o važnijim stvarima.

– Što misliš, tko ih je poslao?

– upitao je Terry pokazujući prema vrhu brdašca na kojemu su ležali mrtvi traperi.

– Vjerujem da su željeli osvetiti smrt svog prijatelja – Mick je odgovorio nakon kraćeg razmišljanja.

Terry je kimnuo glavom.

– Potpuno se slažem s tvojim mišljenjem. Ionako ih vjerojat-

no nije zanimao teret koji prevozimo.

– Pretpostavljam da imaš pravo, iako se to ne može sigurno tvrditi – zamišljeno je rekao Mick.

Terryja je iznenadio ton kojim je to rekao. Učinilo mu se da je još nešto htio reći, pa ga je upitao:

– Zar misliš da ih je zanimala željeznarija koju vučemo za sobom?

– Nikad se ne zna – istim je tonom nastavio Mick.

– Nemoj mi samo reći da su ih zanimale potkove da im donesu sreću – podsmjehnuo se Terry i dodao: – Nisam siguran da bi im koristile.

Umjesto bilo kakvoga komentara Mick je razmaknuo ceradu s kola, popeo se, a zatim pomoću pijuka koji je našao kraj vozačeva sjedala pokušao otvoriti jednu od drvenih škrinja kojima su kola bila natovarena. Vidjevši ga kako se napreže, Terry nije mogao odoljeti a da ga ne bocne:

– Da možda nisi i ti odjednom postao zainteresiran za potkove?

Mick se nije obazirao na njegovo zadirkivanje. Puhao je i stenjao dok napokon jedna daska nije popustila. Sagnuo se i zavirio u škrinju.

– Ovako se nešto moglo i očekivati! – uzviknuo je pomalo ljutito.

– Nemoj mi reći da si razočaran kvalitetom potkova – i dalje se šalio Terry.

Mick je posegnuo u škrinju i izvadio neki predmet. Terry ga nije odmah mogao vidjeti jer mu je Mick bio okrenut leđima.

A kad se uspravio i okrenuo prema svom partneru, u ruci je držao potpuno novi karabin.

— Baš me zanima koga bi ti ovim potkovao? — povišenim tonom upitao je Terryja, koji je naglo problijedio.

Nečemu takvom u snu se ne bih nadao.

Kako sam samo mogao dopustiti da me na tako jeftin način namagarči? — bijesno je pomislio.

Njegovu ljutnju još je više pojačavala činjenica da on čak nije ni posumnjao da bi tako nešto moglo biti posrijedi. Kao zadnji žutokljunac prevezao bi robu do Santa Fea, ako se »primaoci«¹ pošiljke ne bi prije pobrinuli da preuzmu robu. To bi se vjerojatno i dogodilo. Presreli bi nas na nekom za to prikladnom mjestu i uklonili kao nepoželjne svjedoke, kipio je od bijesa Terry. Da nije bilo ovog Jenkija, zacijelo bi i ostvarili svoju zamisao.

Na pomisao da je upravo taj Jenki osujetio planirani krvavi događaj, porastao mu je tlak. Bio je ljutit sâm na sebe, jer mu takva mogućnost uopće nije pala na um. Iako mu se od početka John Balley nije svidao, nije ni posumnjao na tako nešto.

Mick kao da je pogadao kakve se misli motaju po glavi njegova kompanjona. Nije želio još više povećati njegovu mržnju, pa se dobroćudno nasmiješio i rekao:

— Čini se da smo naletjeli na pravo zmijsko gnijezdo.

— I to ne bilo kakvih zmija. Pravih zvečarki — procijedio je Terry kroz zube, a zatim je preko volje upitao: — Što misliš ko-

me je bilo namijenjeno oružje?

— To je barem lako zaključiti. Čuo sam da su Komanči ponovo zakoračili na ratnu stazu.

— I ti mi to tek sad spominješ?! — Terry je ljutito povikao. — Mogao si mi to reći još u Balley Creeku!

Mick je samo slegnuo ramenima, a Terry ga je začuđeno pogledao. Jenki ga je sve više iznenađivao. Osjećao je da nešto taji, samo nije mogao dokučiti što.

— Najbolje će biti da okrenemo kola i da se odmah vratimo u Balley Creek. Unaprijed se radujem kako ću onog pokvarenjaka propustiti kroz šake — praskao je Terry.

— Ne slažem se s tvojom zamisli, Terry. Balley nam ionako neće pobjeći — smireno je rekao Mick.

— A što onda predlažeš?

— Da nastavimo put do Santa Fea.

— Pa ti si sasvim poludio! Zar misliš da ću staviti glavu u torbu, a da čak i ne znam tko treba da preuzme pošiljku u Novom Meksiku? — praskao je Terry. Ljutitim pokretom pripalio je cigaretu, a onda je nešto smirenijim tonom nastavio: — Jedino što ću učiniti za pravdu bit će da o svemu obavijestim oblasnog šerifa. Prije toga ću se potruditi da me John Balley tako lako ne zaboravi.

— Uštedjet ću ti trud da ne moraš potražiti predstavnika zakona — mirno je napomenuo Mick.

— Kako to misliš? Zar ga namjeravaš sâm potražiti?

— Ništa od toga, prijatelju — nasmiješio se Mick i dodao: —

Dužan sam ti jedno malo objašnjenje, Terry. U Balley Creeku se nisam našao slučajno. Već duže vrijeme sumnjamo da se u tom mjestu nalazi glavno sjedište organizirane bande krijumčara oružjem. Ti si mi i nehotice pomogao da im uđem u trag.

— Tko si ti zapravo? — zaprepastio se Terry.

— Savezni viši inspektor. Posebna komisija koju je osnovao Kongres za borbu protiv krijumčara oružjem zadužila me da pokušam ući u trag vođama bande. Napokon mi se to posrećilo, i to, kao što sam ti rekao, upravo zahvaljujući tebi.

— Vjerujem da ti je poznata ona basna o muhi i njezinom slučajnom pronalasku? — mrko je upitao Terry, ljutit sâm na sebe.

Micku nije bilo jasno na što misli, ali ga nije želio ništa pitati. Nadao se da će Terry ponovo postati onaj stari, kakvoga ga je i upoznao. Cijenio je njegovu oštroumnost i vještinu rukovanja oružjem. Bilo mu je potpuno jasno da Terry nije sâm od sebe mogao doći na pomisao da je na perfidan način umiješan u prljavu igru trgovaca oružjem. Zato su mu bile ipak potrebne neke dodatne informacije. Umjesto da odgovori na njegovo pitanje, Mick ga je upitao:

— Ostaješ li i dalje pri svojoj odluci da ne produžiš sa mnom do Santa Fea?

— Kakve koristi imamo od toga, kad čak i ne znamo tko bi ondje morao preuzeti puške? — upitao ga Terry. Polako mu se vraćala samouvjerenost, baš kao što se Mick i ponadao.

— Možda nam on može nešto o tome reći — odgovorio je in-

spektor i pokazao mrtvog vozača.

Terry je shvatio na što njegov partner misli. Obojica su se popela na kola. Dok je Terry pretraživao Jonathanove stvari, Mick je zavirio u vozačeve džepove. Nakon nekog vremena Terry je razočarano uzdahnuo:

— Čini se da nam je svaki trud uzaludan. Jonathan je bio provjereni Balleyjev čovjek. Sigurno je već nekoliko puta putovao na ovom putu, pa mu nije bila potrebna nikakva adresa.

— Nikad se ne zna. Možda ipak nešto pronađemo — zamišljeno je rekao Mick prekopavajući vozačev kožni novčanik izlizan od upotrebe. Pogledao je neki presavijeni papirić. Kad ga je odmotao, zadovoljno se nasmiješio:

— Čini se da smo ipak pronašli ono što nas je zanimalo. Ovdje je adresa nekog Roberta Smitha u Santa Feu. Ne bih se začudio da je on čovjek kojeg već prokleta dugo nastojim pronaći.

— Zar nije jednostavnije da se vratimo u Balley Creek i našeg »prijatelja«
natjeramo da nam oda imena preostalih članova bande? — predložio je Terry.

— Sumnjam da bismo time nešto postigli. On bi nam vrlo lako mogao reći da je karabine slao nekom svom poslovnom partneru. Koliko sam obaviješten, John Balley posjeduje dozvolu za trgovanje oružjem.

— Zašto si onda tako siguran da je riječ o protuzakonitoj radi? — zanimalo je Terryja. — Možda je on doista slao oružje nekom kupcu.

— Ne budi naivan, Terry — nasmijao se Mick. — To se obično radi sasvim drugačije. Čemu onda toliko skrivanje sadržaja pošiljke? Sjeti se samo što je tebi rekao.

— Imaš pravo — potišteno je promrmlijao Terry. I njemu samo je to bilo potpuno jasno, međutim, želio je da porazgovaraju o svim mogućnostima. Nije želio ponovo načiniti neku veliku pogrešku.

— Zašto si tako siguran da je oružje namijenjeno Komančima? — Ponovo je upitao da bi rastjerao i posljednju sumnju.

— Saveznoj vladi u Washingtonu je poznato da Indijanci već duže vrijeme pokušavaju doći do oružja. Prema posljednjim dobivenim informacijama, to im je napokon pošlo za rukom. Stupili su u vezu s beskruploznim tipovima, kojima je novac jedina važna stvar u životu. Sumnjamo da je već i prije bilo nekoliko takvih pošiljaka.

— To znači, ako slučajno naletimo na Komanče, a za to postoji velika vjerojatnost, suočit ćemo se s dobro naoružanim ratnicima?

— Bojim se da je tako — uzdahnuo je Mick.

Ni njega nije veselila takva pomisao.

Nakon kratkog razmišljanja Terry se nasmijuljio.

— Barem se ne možemo potužiti da se dosađujemo. Ipak ne treba izazivati nesreću, jer ona i bez toga sama lako dolazi. Zbog toga je najbolje da putujemo noću, a danju da se skrivamo po zaklonjenim mjestima.

— Zamisao ti nije loša — Mick mu je odao priznanje. — Štoviše, čini mi se da nam je to

jedini izgled da se izvučemo živi.

— Iako nam izgledi nisu osobiti — nasmiješio se Terry.

Ponovo je potpuno stekao samopouzdanje i postao dobri stari Terry, koji ne bježi glavom bez obzira pred prvom opasnošću koja se pred njim pojavi.

— A sad bi bilo najbolje da krenemo. Ionako će nam se put rastegnuti duže nego što smo očekivali — predložio je Mick.

— Nadam se da nisi zaboravio gdje ti je mjesto? Dobro znaš da sam ja još vođa puta — smrtno ozbiljnim glasom rekao je Terry, iako mu se na licu jasno vidjelo da se krajnjim naporima suzdržava da ne prasne u smijeh.

Mick je nešto tiho opsovao. Terryju se učinilo da ga je čuo kako spominje svoju zlu kob. Inspektor je uzdahnuo kao da se miri sa sudbinom, a onda se popeo na kola. Bijesnim pokretom gurnuo je mrtvaca i tijelo se srušilo pored ceste.

Terry se slavodobitno nasmiješio. Privezao je uzde Mickova konja za kola, a onda je zajahao svog pastuha.

VIII

Tri dana nakon toga, u samo praskozorje, pred sobom su ugledali prizor od kojeg im se sledila krv u žilama. Kad je pogledao svog suputnika, Terryju se učinilo da će Mick svakog trenutka povratiti. Lice mu je bilo zeleno kao špinat, a oči su mu se tako raskolačile da se Terry pobojavao da će mu ispasti iz očnih šupljina. I njemu samom, iako je u životu bio navi-

kao na svakakve gadosti, bilo je pomalo mučno.

Šutke je sjahao i pomogao Micku da side s kola. Inspektor je bio tako slab da se činilo da će se svakog trenutka onesvijestiti. Zbog toga je Terry iz bisinga izvadio čuturicu, skinuo čep, popio gutljaj, a zatim je čuturicu pružio Micku. On ga je samo zahvalno pogledao i pošteno potegao.

Alkohol mu je pomogao da se malo oporavi. Nakon kratkog vremena njegovi obrazi su se opet zarumenili, duboko je uzdahnio i prostenjao:

– Ovako nešto još u životu nisam vidio.

– U ovim krajevima je to prilično uobičajena slika. Osobito kad Indijanci odluče da iskopaju ratnu sjekiru. – Terry mu je ležernim tonom objasnio kao da govori o sasvim običnim stvarima.

– Zar misliš da su to učinili Komanči? – drhtavim će glasom Mick.

– Ništa drugo mi ne pada na um. Ovo je ionako njihovo područje, a već se na prvi pogled vidi da je to njihovih ruku djelo. Pravi umjetnički rad – s grimasom je rekao Terry.

– Zar uvijek ovako iskasape svoje žrtve?

– Ponekad, kad ulože malo više truda, to može izgledati još strašnije – Terry je poučno odgovorio.

– Strašno! Da to nisam vidio svojim očima, ne bih vjeroao da bi mi netko o tome pričao – zgražao se Mick.

Odjednom mu je na um pala jedna pomisao. Pogledao je preokrenutu poštansku kočiju i nesigurno prošaptao: }

– Tko zna, možda je netko od njih preživio napad?

U glasu mu se naslućivala pritajena nada.

– Ne moraš se time opterećivati, Mick. Komanči su poznati po temeljitosti. Kad nešto rade, to obave pošteno, do kraja.

– Kako samo možeš biti takav?! – planuo je inspektor.

– Tebi kao da je sasvim svejedno što se s njima dogodilo. Pa, zaboga, riječ je o ljudskim životima!

– Zar misliš da ja to ne znam? – Terry je upitao pomalo ljutito. U očima mu se na trenutak upalio čudan sjaj, ali se odmah zatim ugasio. Duboko je uzdahnio i mirnijim tonom nastavio: – U tvom je interesu da se što prije navikneš na ovakve prizore, Mick. Vjerojatno ti je jasno da nije vrijeme za izljeve osjećaja. To ove jadnike ionako neće oživjeti. U takvim situacijama najvažnije je sačuvati prisebnost. Zar misliš da se mi ne nalazimo u istoj opasnosti?

Činilo mu se da njegove riječi nisu dopirale do Mickova mozga. Ako ga je i čuo, ničim to nije pokazao.

– Ja ću ipak pogledati da slučajno nema ranjenika – inspektor je rekao odlučnim tonom. Terry je znao da to nema nikakvog smisla. No, da bi umirio svog partnera, a pomalo i svoju savjest, uzdahnio je i rekao: – No dobro, kad baš na tome inzistiraš. Ipak bih te želio upozoriti da samo gubimo dragocjeno vrijeme.

Mick nije ništa rekao. Naoko sigurnim korakom zaputio se prema poštanskoj kočiji dvadesetak metara dalje. Kola su bila prevrnuti, a konja koji su vukli

zapregu nigdje nije bilo. Vjerojatno su ih Komanči odveli sa sobom, posmislio je Terry.

Na mnogim mjestima na kojima bile su zabodene strelice, a bilo ih je i u tijelima petorice muškaraca koji su posvuda oko nje ležali. Svi su mrtvaci bili skalpirani.

Najprije su ugledali leš nekoga debelog čovjeka odjevnog u skupocjeno odijelo sašiveno po posljednjoj modi. Debeljko je ležao na leđima, širom raskrečenih ruku i nogu. Na licu mu je bio zaleđen izraz užasa. Usta su mu bila širom razjapljena kao da želi zaurlati, ali iz njih više nije izlazio nikakav zvuk. Gola lubanja, s koje je bila skinuta koža s kosom, djelovala je kao oguljeno tvrdo kuhano jaje.

Nekoliko metara dalje ležala su dvojica muškaraca, a ispod kola još dvojica. Terry je na temelju njihove odjeće pretpostavio da su to bili vozač i njegov pratilac. Iako se pored njih nije nalazilo nikakvo oružje, pretpostavio je da su njih dvojica pružili najjači otpor napadačima. Kola su im predstavljala kakvu-takvu zaštitu i oni su se vjerojatno hrabro borili dok ih nisu svladali mnogobrojniji protivnici. Njihovo oružje su Indijanci ionako nakon sukoba uzeli.

Mick se u međuvremenu kroz razvaljena vrata uvukao u kočiju. Tamo ga je zatekao stravičan prizor. Tijela putnika bila su ispremiješana u krvavom zagrljaju smrti.

Mick se s gnušanjem okrenuo i jedva iskobeljao iz kola. Kad je ugledao izraz odvratnosti na Mickovu licu, koji je najbolje govorio kako se u tom tre-

nutku osjeća, Terry nije mogao a da se ne nasmiješi.

— Pošto vidiš nekoliko takvih prizora, sigurno ćeš se priviknuti na indijanske izljeve nježnosti prema njihovim neprijateljima — Terry ga je nastojao smiriti.

No njegove riječi imale su sasvim suprotno djelovanje. Mick se sav zajapurio, a u očima su mu bljesnule iskre.

— Kako samo možeš biti tako bezosjećajan? Nisi nimalo bolji od njih! — urlao je ispunjen pravednim gnjevom.

Kad je vidio da Terry uopće ne reagira već se i dalje bezobrazno cereka kao da je posrijedi najnevinija šala a ne krvo-proliće, Mick je potpuno izgubio samokontrolu.

— Gadiš mi se, Terry! — rekao je glasom u kojemu se osjećalo gnušanje. — Gori si od tih divljaka.

Iz džepa na košulji izvadio je već smotanu cigaretu. Pripalio ju je, a zatim je uvukao nekoliko brzih i nervoznih dimova. Kad se malo smirio, shvatio je da je pretjerao u svojim optužbama. Uzdahnuo je i tiho upitao:

— Kako samo mogu biti tako okrutni?

Njegovo pitanje nije zvučilo kao da je upućeno izravno Terryju, već više kao očajnički vapaj.

— Zar misliš da se pripadnici naše rase bolje ponašaju? Morao si vidjeti okrutnosti bijelih doseljenika prema indijanskim ranjenicima. Čak ni pripadnici regularnih jedinica nisu mnogo bolji. Čuo sam priče o tome kako su sredili nekoliko indijanskih naselja — ogorčeno je re-

kao Terry, te dodao: – Navodno čak ni životinje nisu pošteđeli, a kamoli žene, djecu i starce.

Mick je bio šokiran njegovim riječima.

– To ne može biti istina – uzbuđeno je prošaptao.

– I ja bih više volio da nije – uvjeravao ga je Terry. – Samo što na žalost postoji previše očevidaca koji to mogu potvrditi. Neki od njih čak se i hvale učinjenim zlodjelima.

Mick više ništa nije rekao. Činilo se da ga je nova spoznaja potpuno smlavila. Tupo je zurio pred sebe, a zatim je ponovo pogledao žrtve indijanskog napada.

Terryjev pogled također se zaustavio na tijelu neke krupne, crvenokose žene. Iako joj je lice bilo prekriveno modricama, učinilo mu se da nije bila starija od četrdeset godina. Haljina joj je bila razderana na nekoliko mjesta, i ispod nje je provirivalo bijelo žensko meso. Koža joj je bila naborana, a na mnogim mjestima nazirale su se nakupine žućkastih pigmenata.

IX

Tog dana prekršili su pravilo da putuju samo noću. To im se uskoro i osvetilo. Od mjesta na kojemu su pronašli masakrirane putnike poštanske kočije nisu prevalili ni deset kilometara kad je Terry u daljini opazio oblak prašine.

Odlučio je da o svojoj neugodnoj pretpostavci ništa ne govori Micku. Oblak se naglo povećavao, i uskoro se Terry mogao uvjeriti u ispravnost svoje pretpostavke.

Već je golim okom mogao razabrati pojedine jahače. Na brzinu je pokušao prebrojiti konjanike. Nije to mogao pouzdano utvrditi, jer Indijanci nisu jahali u pravilnom poretku. No bez obzira na to, učinilo mu se da nema više od dvadeset ratnika.

Nekoliko metara ispred skupine ratnika jahao je konjanik koji je na glavi imao dugu perjanicu. Terry je zazviždao i promrmljao:

Čini se da ćemo uskoro dobiti posjet.

Mick ga je iznenađeno pogledao:

– O kakvom to posjetu pričaš?

Umjesto odgovora Terry mu je rukom pokazao skupinu ratnika koja im se brzo približavala. Konjanici su im dolazili s leđa, pa ih Mick nije opazio. Kad se okrenuo i shvatio u kakvoj se opasnosti nalaze, naglo je problijedio i prošaptao:

– Komanči!

– Na žalost, imaš sasvim pravo, prijatelju – mirno je odgovorio Terry, a zatim je više za sebe procijedio kroz zube: – Čini se da je izreka ipak točna.

– Kakva izreka? – preko volje ga je upitao Mick.

U njegovu glasu jasno se naslućivala tjeskoba.

– Čuo sam da se ubojice vraćaju na mjesto zločina. Sad sam se vlastitim očima u to uvjerio.

Micku nije bilo nimalo do šale. Zbog toga je samo kratko rekao:

– Iako su nam izgledi da preživimo prilično mršavi, ipak bi bio red da im zaželimo dobrodošlicu.

Nadajmo se da će im goditi. Nema smisla da se požale na svoje domaćine – nasmiješio se Terry.

Činilo se da se on dobro zabavlja. Micka je pomalo ljutilo takvo njegovo ponašanje. Smatrao je da u najmanju ruku nije prikladno u situaciji u kojoj su se našli. No osjećao je da se ispod plašta bezbrižnosti skriva nešto drugo. To se najbolje vidjelo u Terryjevim očima. Potpuno su se suzile dok je grčevito razmišljao što bi bilo najbolje učiniti.

Nalazili su se na ravnici bez ikakvoga pogodnog zaklona koji bi im pružao kakvu-takvu zaštitu. Oko njih se nalazilo tek nekoliko stijena, no one su bile premale.

Terry je sjahao, a Mick je slijedio njegov primjer. Oko desetak metara od kola brzo su zaboli kolčiće i za njih privezali životinje. Nisu željeli da im konji stradaju u napadu, jer ako kojim slučajem i prežive napad, bez njih bi u toj divljini bili izgubljeni. Ako poginu, Komanči bi uzeli konje, što bi im tada bilo potpuno svejedno.

Iz navlake sa strane sedla izvukli su puške, pa potrčali do kola. Iz njih su brzo istovarili škrinje u kojima su se nalazili karabini i rasporedili ih u krug. To su učinili u posljednjem trenutku, jer su im se ratnici približili gotovo na pedeset metara. Već su jasno razabirali njihova lica premazana raznim bojama. Čovjek s perjanicom još se nalazio na čelu skupine konjanika.

Terry i Mick bacili su se iza sanduka, a odmah zatim oglasile su se njihove puške. Već prvi

metak iz Terryjeve vinčesterke pogodio je indijanskog vođu točno posred čela. Čovjek je raširio ruke, i pao nauzak s konja, pod konjska kopita njegovih suplemenika. Njihovi bojni poklici, koji bi i najtoplokrvnijem biću sledili krv u žilama, sad su podsjećali na zavijanje podivljalih kojota.

Dva bijelca nisu imala vremena razmišljati o tome. Bez predaha su pucali, ciljajući u gomilu polugolih ratnika, a zatim brzo puneći svoje brzometne puške. Oko njih su se zabadale strelice, i uskoro su škrinje bile potpuno izbodene inače smrtonosnim projektilima, čija su pera još treperila.

Otprilike polovica ratnika bila je naoružana vojničkim karabinima. Indijanci su bili tako dobro izvježbani da su bez teškoća pucali iz njih dok su njihovi konji jurili u punom trku.

Kad se već činilo da će gomi- la ratnika pregaziti Terryja i Micka, koji su pružali grčevit otpor, nepravilan lanac napadača naglo se raspao. Iako su Komanči bili poznati po svojoj neustrašivosti, takav način borbe nije im odgovarao. Brza puščana paljba napadnutih smanjila je njihov broj.

Umjesto da nastave juriš, Indijanci su odlučili da promijene taktiku. Potpuno su okružili škrinje iza kojih su se skrivala dva bijelca, nastojeći pronaći njihove slabe točke. Terry i Mick su munjevito reagirali. Sporazumjeli su se bez riječi. Dok je Mick ostao na mjestu na kojemu se nalazio, Terry se brzo pridigao i skočio u suprot-

nom smjeru, pa su sad jedan drugome bili okrenuti leđima. Svaki od njih pokrivao je pola kruga. Kad bi jedan od njih ispraznio pušku, drugi je nastojao pojačanom paljbom zadržati napadače, omogućujući tako svom suborcu da napuni pušku.

U jednom trenutku Terryju se učinilo da je Mick tiho uzviknuo i njegova je puška naglo ušutjela. Nije imao vremena provjeriti da li mu se nešto dogodilo, jer Komanči ni trenutka nisu popuštali u napadu. Smrtonosni obruč sve se više stezao oko njih.

Terry je naciľjao u ratnika koji je upravo napinjao luk, povukao okidač i Indijanac se stro-poštao s konja. Dok je ubacivao nove metke u pušku, povikao je:

— Da li je s tobom sve u redu

Mick?

U glasu mu se osjećala zabrinutost. Učinilo mu se da čitavu vječnost nije dobio nikakvog odgovora, a onda se njegov suborac oglašio:

— Ako je to jedino što te zabrinjava, možeš biti potpuno miran.

U tom trenutku ponovo se oglasila njegova puška. Terry je s olakšanjem uzdahnuo. Iako je znao da je samo pitanje vremena kad će ih nadmoćniji napadači napokon svladati, malo mu je odlanulo. Bilo mu je potpuno jasno da nemaju nikakva izgleda da se izvuku, ali su još obojica bila sposobna držati oružje u ruci, a i to je već bilo nešto.

Barem ćemo do vječnih lovišta imati bogatu pratnju. Što vi-

še, to bolje, Terry je pomalo cinički razmišľjao.

Ironija je bila njegov obrambeni mehanizam. Kad god bi se našao u bezizlaznoj situaciji, ona mu je pomagala da sačuva živce. Paničarima i kukavičama nije bilo mjesta na Divľjem zapadu. Prije ili poslije oni bi te svoje slabosti skupo plaćali. Cijena za to zvala se život.

Terry je ustanovio da je Mickova puška ponovo zašutjela. Pretpostavio je da je ostao bez municije. Pojačao je paljbu, nastojeći privući na sebe pažnju protivnika. Nekoliko centimetara od njegove glave proletjela je strelica, ali se na to uopće nije osvrtao. Pritisnuo je okidač, ali je igla udarila u prazno.

— Do vraga, sad bi nas mogao spasiti jedino Gatlingov mitraljez — ljutito je procijedio.

Bacio je pušku, od koje više ionako nije imao koristi. Čuo je kako Mick nešto petlja oko svoje puške. Pretpostavio je da se metak zaglavio u cijevi.

Brzim pokretom iz korica je izvukao jedan od svojih koltova i naciľjao na najbližega Komanča. Povukao je okidač, ratnika je pogodio u glavu i on se preko glave svoga konja stro-poštao ravno pod njegova kopita. U trenucima kad se borio, Terry je zastrašujućom preciznošću ciljao u svoje protivnike, nastojeći ih već prvim metkom onesposobiti. Obično je za cilj odabirao neki od vitalnih organa. Kad je imao vremena, nastojao je da protivnike pogodi u glavu.

Kad bi se suočio s brojčano premoćnijim neprijateljima, kad mu je život ovisio o sigurnoj ruci i dijelićima sekunde, neprijatelje je gađao u prsa. To

se pokazalo kao najsigurniji način da ih onesposobi za dalju borbu. Na to se odlučivao pogotovo u situaciji u kakvoj se našao sad, kad je napadače kao pokretne ciljeve bilo teško pogoditi.

Indijanci su bili možda najbolja konjica na svijetu. Činilo se kao da su srasli sa svojim konjima. Vratolomije koje su izvodili u punom trku nitko osim njih nije mogao izvesti. Potpuno su polegli uz konjski vrat i bok predstavljajući tako jedva vidljiv cilj. Tek ponekad bi se uzdigli. To je trajalo vrlo kratko, ali iskusnom borcu kao što je bio Terry i to je bilo dovoljno.

Pucao je automatski, ne razmišljajući što čini. Munjevito bi pogledom potražio najbližeg neprijatelja ili onog od kojeg mu je u tom trenutku prijetila najveća opasnost, i povukao okidač.

Kad se ratnik bio srušio, Terry je registrirao njegov pad, ali je odmah potražio novog protivnika. I tada je, suprotno svojem ponašanju u takvim situacijama, na trenutak zastao. Vidio je nešto što nije mogao objasniti: gotovo u istom trenutku kad je pogodio Incijanca, još trojica ratnika su se srušila s konja. Jedino ih je mogao pogoditi Mick, ali njegovo oružje je u tom trenutku šutjelo. Osim toga, nije mogao u isto vrijeme pogoditi trojicu neprijatelja.

Indijanci su se odmah snašli. Shvatili su da su se suočili s novim neprijateljem. Zbog toga su okrenuli konje i pojurili natrag u smjeru iz kojeg su se i pojavili.

– Da mi je netko pričao o ovome, ne bih mu povjerovao

– Mick se oglasio nakon kratke stanke. Nije shvaćao da su Komanči odustali od borbe kad su već bili nadomak sigurnoj pobjedi.

– Najbolji je to dokaz da se čuda još događaju – nasmijeo se Terry, koji je počeo shvaćati zbog čega se Indijanci naglo izgubili volju za borbom.

Mick ga je začuđeno pogledao, jer mu nije bilo jasno što je time htio reći. Vidio je da se Terry pridigao i da je pogledao nešto s lijeve strane. Kad je i sâm pogledao u tom smjeru, ugledao je skupinu od desetak jahača koja im se u galopu približavala.

Već se na prvi pogled vidjelo da su to bijelci. Brzo su se približavali i već bili četrdesetak metara daleko.

– Ovo je kao u bajkama koje sam slušao dok sam bio dijete – prošaptao je Mick – očaran prizorom koji je ugledao.

Priljavi umorni jahači za njega su u tom trenutku značili najljepši prizor na svijetu.

– Spas u posljednji čas – nasmijuljio se Terry. I njemu je odlanulo kad je ugledao njihove spasioce, ali on je to izrazio na njemu svojstven način.

Za nekoliko trenutaka konjanici su dojahali do njih. Predvodio ih je krupni čovjek, kojemu je na lijevoj strani košulje bila pričvršćena blistava metalna zvijezda. Njegovo lice bilo je sivo od prašine, a ispod očiju navukli su mu se modrikasti podčunjaci. Oči su mu bile crvene. U njima je gorio grozničavi sjaj, pa su izgledale kao oči nekog ludaka.

Ni njegovi pratioci nisu ništa bolje izgledali. Od napora i

umora lica su im bila usukana, pa su izgledali stariji nego što su vjerojatno bili. Zastali su tik pred improviziranom barikadom od škrinja u kojima se nalazilo krijumčareno oružje. Terry i Mick su se uspravili i krenuli im u susret. Na licima im se javno vidjelo da im je odlanulo nakon svega što su doživjeli.

Micku još zapravo nije bilo potpuno jasno kako su se njihovi spasioци iznenada stvorili ovdje. Terry nije time opterećivao mozak. Za njega je bilo najvažnije da su se pojavili na vrijeme.

– Mislim da se u životu ničijem dolasku nisam obradovao više nego vašem! – oduševljeno je povikao Mick.

Čovjek s metalnom zvijezdom ga je sumnjičavo odmjerio.

– Nisam baš siguran da sam htio naletjeti na vas.

– To samo povećava čar iznenadnog susreta – Terry je rekao u svom stilu.

Šerif ga je ljutito pogledao, a onda je zarežao:

– Što, do vraga, tražite u ovom kraju?

– Nova uzbuđenja koja bi mogla unijeti promjene u naše živote – ljubaznim tonom rekao je Terry.

Šerif nije obratio pažnju na njegov odgovor. Na njemu se vidjelo da mu nimalo nije bilo stalo do šale.

– Zar ne znate da su Komanči ponovo započeli neprijateljstva? – začuđeno je upitao.

– Znamo – Terry kratko odgovori.

– I vi se tek tako šecete kroz područje koje vrvi ratnicima željnim novih skalpova?

– Upravo tako, šerife – sad se oglasio i Mick.

– Pa vi zbilja niste normalni! – viknuo je šerif. Na licu mu izraz kao da mu je žao što je uopće spašavao živote dvojici takvih ludaka.

– Što se mene tiče, ja sam tek prije kratkog vremena za to saznao – upleo se u razgovor Terry.

– Zar to da niste normalni? – sav izvan sebe od bijesa praskao je predstavnik zakona.

Nije bio siguran da ga dvojica čudaka ne vuku za nos, što je još više pojačalo njegovu ljutnju.

– Ne, nego da su Komanči iskopali ratnu sjekiru – mirno je objasnio Terry.

– To znači da je to vaš prijatelj znao, ali vam o tome ništa nije rekao?

– Upravo tako. Vjerojatno je smatrao da to za mene nije dovoljno zanimljivo.

– Kakvi ste vi to ljudi? – slomljenim glasom prošaptao je šerif.

U njemu se više nije osjećala ljutnja. Prije bi se moglo reći da je to bila bojazan da nije i sam sišao s uma. Iskusni predstavnik zakona u svojoj dugogodišnjoj i bogatoj praksi imao je prilike vidjeti svakakvih čudaka, ali ta dvojica jednostavno su ga izluđivala.

– To se pomalo i ja pitam – iskreno je priznao Terry. Šerif ničim nije pokazao da ga je čuo. Slijedio je vlastite misli, koje su, to se mora priznati, bile prilično zbrkane.

– Dvojica ludaka s tovarnim kolima – tiho je promrmljao.

Zatresao je glavom kao da želi odagnati ružno priviđenje, no

to mu nije pomoglo: Terry i Mick su se još nalazili pred njim!

— A što, do vraga, vozite u tim kolima? — zapitao je šerif kad se malo pribrao.

— Ove škrinje — nedužno je odgovorio Terry.

— Do vraga, to i sâm vidim! — prasnuo je predstavnik zakona.

— Ali što se nalazi u tim škrinjama?

— Oružje — hladno je odvratio Mick.

— Oružje? — kao jeka ponovio je šerif.

— Da, oružje — ponovio je Mick svoju konstataciju.

— Kakvo prokleta oružje?

— Karabini — nasmiješio se Terry, koji se dobro zabavljao promatrajući grimase na šerifovu licu i na licima njegovih pratilaca.

— Kome je namijenjeno oružje? — službenim je tonom upitao šerif, kad se malo pribrao, iako nije bio potpuno siguran da ga ta dvojica ne vuku za nos.

— Komancima — rekao je Mick.

U glasu mu se osjećalo da ga cijeli razgovor počinje zamarat.

— Dakle, krijumčari oružjem?! — pobjedonosno je povikao šerif. U cijelu priču nije mu se uklapala jedna stvar, zbog toga je upitao: — Zašto su vas onda napali?

— Očito nisu čuli da se ne smije gristi ruka koja te hrani — nasmijao se Terry.

— E, sada mi je svega dosta! Vidim da smo spašavali živote pogrešnim osobama! — planuo je šerif.

Desnom rukom je posegnuo prema koricama u kojima se nalazio veliki revolver i u sljedećem trenutku cijev tog oružja je prijeteći bila uperena u Terryja i Micka.

— Vidim da sam već i prije s vama morao razgovarati na ovaj način — prijeteći je zarežao čuvar reda i zakona.

— Čini se da vam neke stvari moramo objasniti — uzdahnio je Mick.

— Nemate vi meni ništa objasnjavati. Sve je već ionako jasno.

— Siguran sam da bi vas neke stvari mogle zainteresirati, šerife — nastavio je Mick, ali ga je šerif grubo prekinuo:

— Od stvari koje mi pričate samo bi mi moglo pozliti.

U tom trenutku u razgovor se umiješao jedan od šerifovih pratilaca:

— Kad su već dosad toliko pričali, mogli bismo im dopustiti da si još malo olakšaju duše. Ionako će »zaplesati« svoj posljednji ples čim nađemo na neko malo veće drvo, čije će grane biti dovoljno čvrste da izdrže njihovu težinu.

Iz skupine muškaraca začulo se odobravajuće mrmljanje. Svi oni su se pridržavali nepisanog pravila da se osuđeniku na smrt dopusti posljednja želja.

Mick je ponovo duboko uzdahnio, a onda je započeo pričati. Ovaj put jasno i bez okolišanja.

X

— Pa to ste mi morali odmah reći — progundao je šerif. U glasu mu se jasno osjećalo da je zbunjen iznenadnim obratom situacije.

– Niste nam za to dali priliku, Johnsone – ozbiljnim tonom predbacio mu je Terry, iako mu se na licu moglo vidjeti da se šali.

– Najvažnije je da smo se na kraju ipak uspjeli razumjeti – pomirljivo je rekao Mick.

I njemu samom bilo je drago što se cijeli nespোরазум na kraju razjasnio. Bilo mu je potpuno jasno da se samo zahvaljujući šerifu Johnsonu i njegovim pratiocima još nalazi na životu. Mučila ga je pomisao što su oni tražili u tom kraju, iako su znali da mogu naletjeti na Indijance koji su se nalazili na ratnoj stazi. Zbog toga je i upitao Johnsona:

– Zbog čega ste se vi izvrgli opasnosti i zaputili se u lovišta Komanča?

Šerif je uzdahnio i preko volje prozborio:

– Budite sigurni da to nismo učinili samo zbog toga da malo protrčimo konje. Iz Ransona smo krenuli još prije tri dana. Neprekidno se nalazimo u sedlu, osim što smo noću zastali i odspavali nekoliko sati.

– To se po vašem izgledu najbolje vidi – prekinuo ga je Mick.

– Čini se da nam je sav napor bio uzaludan – nezadovoljno je dodao Johnson, a onda nastavio: – Iz Sherona već pet dana nije stigla poštanska kočija, iako je već odavno morala doći. Kako su neprijateljstva s Indijancima izbila prije tjedan dana, pretpostavio sam da se ona u to vrijeme već nalazila na putu. Zbog toga sam skupio dobrovoljce i krenuo joj u susret.

– Na žalost, trud vam je bio uzaludan – smrknuto je rekao Mick.

Zabrinuti izraz na šerifovu licu rječito je govorio što misli. Mickove riječi samo su povećale njegovu strepnju.

– Kako to mislite? – jedva čujno je upitao.

– Jutros smo naišli na jednu poštansku kočiju. Bolje rečeno na njezine ostatke. Bojim se da mislimo na istu stvar.

– Što se dogodilo s vozačem i s putnicima? – upitao je Johnson, iako je naslućivao odgovor.

– Svi su mrtvi – potvrdio je Mick njegovu bojazan.

– Onda više nemamo ovdje što tražiti. Svako dalje zadržavanje na ovom području samo bi nam moglo navući za vrat dalje nevolje – nakon kratkog razmišljanja spomenuo je šerif.

Njegovi ljudi su pokunjeno šutjeli. Najnovije saznanje potpuno ih je dotuklo. Među putnicima koji su se nalazili u kočiji nalazili su se njihovi rođaci ili prijatelji, čija ih je smrt duboko potresla. Nisu se ni raspitivali o pojedinostima, jer su naslućivali na kako užasan način su im okončani životi.

– Čini mi se da ćemo ipak još neko vrijeme ostati ovdje – oglasio se Terry.

Ljudi su ga mrzovoljno pogledali jer su pomislili da je to još jedna od njegovih šala. U tom trenutku do toga im je bilo najmanje stalo.

No ubrzo su shvatili na što je mislio kad je to rekao. U daljini su ugledali velik oblak prašine.

– Skupili su pojačanje i sad dolaze okončati ono što su već

započeli – Mick je promrmljao više za sebe.

– Samo nam je to još trebalo – oglasio se jedan od Johnso-novih pratilaca.

– Nevolja nikad ne dolazi sama – smrknuto je dodao drugi.

– Umjesto da kukamo, pametnije bi bilo da se spremimo za obranu – prekorio ih je šerif zbog malodušja.

– To se u krajnjem slučaju od nas i očekuje. Vjerujem da bi i Komanči bili razočarani kad to ne bismo učinili – nasmijao se Terry, ali na njegove se riječi nitko nije osvrtao. Ljudi su bili zabrinuti zbog nove opasnosti koja se nadvila nad njihove glave, pa im nije bilo do šale. – Jedino su dvojica od njih začuđeno pogledala visokoga i snažnoga plavokosog muškarca. Nije im bilo jasno kako može biti tako bezbrižan kad je i njegov život u pitanju.

Podsvjesno su osjećali da se on po mnogo čemu od njih razlikuje. Iz njega je zračila hladna mirnoća, koja im je pomalo ulijevala strah u kosti. Nerado su priznali da ga se pomalo boje i da im je drago što je on njihov suborac, a nije na suprotnoj strani. Pretpostavljali su da nema previše svjedoka koji se mogu pohvaliti da znaju kako izgleda susret s njime kao s protivnikom. Vidjeli su kako su se njegove oči skupile u dvije uske crte, iako mu je izraz lica ostao nepromijenjen.

– Četiri čovjeka neka se popnu u kola, a preostali neka se rasporede iza škrinja – kratko je naredio Terry.

Ljudi su bez suprotstavljanja poslušali. Osjećali su da je on rođeni vođa i to im je ulijevalo

sigurnost. Čak se i Johnson pokorio njegovu naredenju. Shvatio je da je Terry među njima najprikladnija osoba da preuzme komandu. To je pomalo vrijedalo njegovu taštinu, ali je vrlo dobro znao da nije vrijeme za iskazivanje takvih osjećaja.

Ljudi su se sklonili iza improviziranih zaklona, koji su im pružali kakvu-takvu zaštitu. U rukama su grčevito stiskali oružje i netremice promatrali jahače koji su im se brzo približavali.

Nešto im je bilo čudno u poretku u kojem su oni jahali. U njima se rodila pritajena nada, ali ipak, činilo im se da bi ono čemu su se nadali bilo previše lijepo a da bi bilo stvarno. No već nakon nekoliko minuta uvjerali su se da je to ipak moguće.

Prema njima je jahala kolona konjanika odjevenih u plave uniforme. Jahali su po dvojica, tako da Terry i ostali nisu mogli prebrojiti jahače. No, u svakom slučaju, bilo ih je više od dvadeset. Na čelu kolone jahao je oficir sa sabljom u ruci, a jahač pored njega držao je koplje na kojemu se nalazila zastava.

Ljudi su kao začarani promatrali dolazak konjanika. Trgnuli su se tek kad su se vojnici približili na pedesetak metara.

– Konjica! – ushićeno je povikao Mick.

Njegov uzvik kao da je razbudio ljude i oni su se radosno razgalamili, veseleći se kao mala djeca. Ustali su i potrčali prema vojnicima.

Na čelu kolone ljudi u plavim odorama jahao je golobradi mladić, kojemu nije moglo biti više od dvadeset i pet godina.

Na njegovim ramenima nalazile su se epolette s činom poručnika. Pored njega jahao je postariji muškarac, naborana lica. Čovjek je na rukavima imao oznake narednika.

Oficir se držao dostojanstveno kao da predvodi cijelu armiju, a ne tek jedan vod vojnika. Terry je pomislio da se, po svemu sudeći, mladić tek oprostio s klupama West Pointa, pa još i sad sam sebi izgleda kao vrlo važna osoba, iako je pouzdano znao da će ga to već nakon vrlo kratkog vremena proći. Bit će dovoljno da malo bolje pomiriše barut i da se suoči sa smrću, pa da iz njegove glave zauvijek nestane iluzija kojima se zanosio o romantičnom životu na nemirnoj granici.

— Vod, stoj! — naredio je poručnik.

Konji su zastali kao ukopani. Disciplinirani i dobro uvježbani vojnici predstavljali su savršenu sliku, ili se barem tako činilo ljudima koji su još do prije nekoliko trenutaka strepili za goli život.

Iako još opasnost od novoga indijanskog napada za njih nije prošla, sad su se osjećali mnogo sigurnije. Znali su da će Komanči dobro razmisliti prije nego što se usude napasti vojnike.

Mick i Johnson su se izdvojili iz skupine i pozdravili poručnika. Ukratko su ga obavijestili o napadu na poštansku kočiju i o sukobu s Komančima. Mladić ih je pomalo ukočeno saslušao, a zatim im ponudio da će ih otpratiti do Fort Uniona, što su ova dvojica odmah oduševljeno prihvatila. Bilo im je dosta uzbuđenja i strepnji za sudbinu vlastite kože.

Terry je sve to sa strane promatrao. Vidjevši kako mladi poručnik uživa u svojoj ulozi zaštitnika, nije mogao a da se podrugljivo ne nasmije i promrm-lja:

— Baš kao u petparačkim romanima: na kraju uvijek dolazi — konjica!

XI

U Fort Unionu su ponovo mogli uživati u nekim blagodatima civilizacije, na koje su u proteklih nekoliko dana bili zaboravili. Zapovjednik garnizona, koji je služio kao glavna komanda za cijelo područje sjeverozapada zemlje, velikodušno im je stavio na raspolaganje sve pogodnosti koje su uživali jedino viši oficiri.

Terry je vrlo dobro znao da je to bilo zbog važnosti Mickove misije i njegova ugleda kao visokoga vladinog službenika. No to ga ni najmanje nije smetalo da se potpuno opusti kao da je sve to samo njegova zasluga.

Zbog toga mu je i bilo žao kad ih je ujutro trećeg dana nakon njihova dolaska u Fort Union pozvao zapovjednik garnizona.

Terry se duže zadržao na doručku, jer je iskoristio povlasticu koja mu je omogućavala da, ako to želi, može u oficirskoj menzi jesti do mile volje.

Kad je ušao u ured generala Prestera, tamo se već nalazio Mick. Po njihovim licima je zaključio da o nečem povjerljivo razgovaraju.

Kad ga je opazio, general je ustao i krenuo mu u susret.

Objema rukama srdačno se s njim rukovao i rekao:

— Nadam se da ste utažili glad. Među oficirima se priča da ćete, ako koji dan još ostanete ovdje, potpuno skresati sve zalihe hrane.

— Na njihovu sreću, mi već danas odlazimo. Siguran sam da se tome veseliš, unatoč svemu što se o tebi priča — Mick mu je šaljivim tonom rekao.

— Što se mora nije teško — uzdahnio je Terry, jer je predosjećao da će čuti upravo tako loše vijesti.

— Najbolje je da spakiraš stvari, jer je polazak predviđen za pola sata.

— Baš smo mogli pričekati ručak, pa tek onda poći — zarogoborio je Terry.

— S punim želucem bismo sporije putovali — nasmijao se Mick.

— Ali zato zadovoljnije. Osim toga, ja se držim poslovice: tko polako ide, daleko stiže.

— Slušajući vas, još bi čovjek pomislio da ste najobičnija ljenčina, kojoj je stalo samo do mekanoga kreveta i bogata jelovnika — dobacio mu je general.

— Ne vidim što ima lošeg u tome? — rekao je Terry pretvarajući se da je začuđen njegovim riječima.

— Svakako da nema ništa, ali to ipak ne odgovara predodžbi koju sam stekao o vama.

— Cijena slave — s mučeničkim izrazom na licu uzdahnio je Terry.

Mick i Prester su se nasmijali. General ga je potapšao po

ramenu i pokroviteljski rekao:

— O vama sam čuo sve najbolje. Krase vas osobine koje je teško naći samo u jednoj osobi. Zbog toga sam vam želio predložiti suradnju.

— Da vam možda nije potreban šef kuhinje? — ponađao se Terry.

— Nešto mnogo bolje. Čini mi se da ste rođeni za izviđača. Takvi ljudi su nam uvijek potrebni.

— Pa nije baš nešto osobito — razočarano je rekao Terry.

— No, u svakom slučaju imat ću vašu ponudu na umu.

— Dosta razgovora — opomenuo ih je Mick. — Pred nama je dug put i nema smisla da gubimo vrijeme.

Oprostili su se s generalom, a zatim su otišli po svoje stvari. Kad su izišli u kasarnsko dvorište, tamo se već nalazio vod vojnika koji ih je morao otpratiti do Santa Fea. Njihovi konji su bili osedlani, a u kola je bila upregnuta zaprega s odmornim konjima. Na vozačevu mjestu sjedio je jedan vojnik.

— Čini se da si se napokon izvukao od dužnosti — nasmiješio se Terry.

Mick ga je začuđeno pogledao. Kad mu je Terry pokazao vojnika koji je u rukama držao bič i uzde, prasnuo je u smijeh.

— Ne bih baš mogao reći da mi je zbog toga pretjerano žao.

XII

Nakon četiri dana napor-nog putovanja stigli su nadomak Santa Fea. Putovanje je

proteklo mirno, bez nekih većih uzbuđenja. U nekoliko navrata u daljini su ugledali Indijance, no oni ih se nisu usudili napasti. U sukobu s konjicom stekli su loša iskustva, pa su se klonili otvorenih sukoba.

Terry se začudio što nakon svega što su prevalili preko glave još i sad za sobom moraju vući kola, ali Mick mu je objasnio zbog čega to čine.

— Nema smisla da se tim kojotima nešto učini sumnjivo. Mali znak nepažnje može sve pokvariti — rekao je. — Predugo smo čekali da nam se ukaže ovakva prilika.

— Zašto misliš da je dosad bilo uobičajeno da im pošiljke dostavlja vojska? — bockao ga je Terry.

— Oni su nam samo služili kao zaštita dok smo prolazili kroz područje Komanča. Sad nam ionako više nisu potrebni.

I doista, uskoro su se vojnici zaustavili. Onaj isti mladi poručnik koji ih je dopratio do Fort Uniona i sad je zapovijedao vodom koji im je služio kao pratnja. Zaželio im je sretan ostatak puta i uspješan ishod zadatka, iako nije točno znao u čemu se on sastoji.

Vojnik koji je vozio kola uzjahao je svoga konja kojeg je dotad vodio jedan od njegovih drugova. Na licu mu se jasno vidjelo da je sretan što se oslobodio te dosadne i zamorne dužnosti. Poručnik je naredio pokret i nakon desetak minuta iza njih je ostao samo oblak prašine.

— Nadam se da te ne moram podsjećati na tvoju dužnost — mirno je rekao Terry

čisteći nokte oštricom svog bowie-noža. Nije morao pogledati Mickovo lice da bi znao kako se osjeća. Njegov partner je znao da bi bilo kakav protest bio beskoristan. Zbog toga je ljutito zafrktao i popeo se na kola.

— Nadam se da ću ti jednom na dostojan način sve ovo moći vratiti — Mick je promrmljao u bradu.

Iako je to tiho rekao, Terry ga je ipak čuo.

— Čisto sumnjam, prijatelju — veselo se nasmijao.

Htio je još nešto dodati, ali kad je shvatio da je Mick bijesan poput crnoga medvjeda u doba parenja, nije želio dolijevati ulje na vatru. Na kraju, nije ni tako loš kočijaš, pomislio je Terry i uzjahao svog pastuha.

XIII

U Santa Fe su stigli u predvečerje istog dana. Na gradskim ulicama je vladala velika vreva, pa nitko od prolaznika nije obraćao pažnju na dvojicu došljaka i na njihova ras-klimana kola.

Terryju se grad otprve svi-dio. To je vjerojatno bilo zbog osebnijne i prilično slikovite gradske arhitekture. Kuće su bile građene u španjolsko-meksičkom stilu. Pročelja su im bila bogato ukrašena, iako za njegov ukus malo previše kićeno. No upravo to je Santa Feu davalo određenu draž, po kojem se razlikovao od sličnih gradova na zapadu.

Život u gradu bio je vrlo bučan. Prolaznici su uglavnom bili odjeveni u gradska odijela, iako je znatan dio njih na

sebi imao kaubojska radna odijela. Posvuda je bilo Meksikanaca u njihovim širokim bijelim hlačama i isto takvim košuljama. Na glavama su imali ogromne sombrere. Činilo se kao da se međusobno natječu tko će imati širi obod na šeširu.

Terry i Mick su usput, dok su prolazili gradom, opazili mnogobrojne salune, restorane i meksičke kantine. Terry bi se vrlo rado zaustavio na nekom od tih mjesta, ali je njegov partner imao drugačije planove. Otkako su stigli u grad, on je preuzeo vodstvo, s čim se Terry prešutno složio. Mick je konačno bio savezni inspektor, policajac, i to ne bilo kakav.

U nekoliko kratkih rečenica Mick mu je objasnio svoju zamisao. Terry je stavio tek nekoliko manjih opaski, koje je Mick i uvažio. Djelovali su poput savršenog tandema, iako su zajedno proveli relativno kratko vrijeme. No u međuvremenu se toliko toga dogodilo da su se imali prilike prilično dobro međusobno upoznati.

Mick je zaustavio nekoliko prolaznika prije nego što su saznali što ih je zanimalo. Ljudi su im ljubazno objašnjavali kako najlakše mogu stići do adrese za koju su se raspitivali.

Napokon, nakon gotovo dva sata lutanja, stigli su do neke mirne uličice, na suprotnom kraju grada. Već na prvi pogled se vidjelo da u njoj stanuju viđeniji stanovnici Santa Fea. Kuće su bile prostrane, a

oko njih su se nalazili veliki vrtovi.

Mala povorka se zaustavila pred vratima izrađenim od lijevena željeza. Na njima se nalazila pločica s brojem 17.

– Čini se da smo napokon stigli – promrmljao je Mick.

Terry je samo zamišljeno kimnuo. Kroz rešetke na vratima mogao je vidjeti veliku kuću, koja je podsjećala na palaču.

Željezna ograda protezala se pedesetak metara s jedne i druge strane vrata. Koliko je Terry mogao procijeniti, bila je visoka gotovo tri metra. Na njezinu vrhu bili su gusto postavljeni oštri šiljci.

Od ulaznih vrata do dvadesetak metara udaljene zgrade vodila je široka pošljunčana staza. Pročelje kuće bilo je jarko osvijetljeno. Veliki prozori na prvom i drugom katu bili su u tami. Svjetlo je dolazilo jedino kroz tri prozora u prizemlju. Budući da je bilo vrijeme večere, Terry i Mick su pretpostavili da se stanovnici kuće nalaze u blagovaonici, koja se u pravilu u takvim kućama uvijek nalazila u prizemlju.

Mick je zaustavio kola tek kad su stigli do kraja ulice. Zategao je uzde i prigušeno povikao »O-ooj!«.

Konji su zastali kao ukopani. Za svaki slučaj povukao je kočnicu, a zatim je skočio na zemlju. Terry je slijedio njegov primjer. Brzo je sjahao, a onda privezao uzde za kola. Izvadio je revolvere iz korica i provjerio da li se u svim komorama nalaze meci.

Mick je također provjerio svoj remington. Zavrtio je bubnjić i zadovoljno cmoknuo jezikom. Razumjeli su se bez ijedne riječi. Znali su da sa sobom mogu ponijeti samo revolvere. Puške bi mogle samo nepotrebno pobuditi sumnje ljudi kojima su se spremali u posjet. Ionako im ne bi mnogo koristile kad bi došlo do sukoba. U borbi izbliza revolveri su imali svoje izrazite prednosti, a to su ova dvojica iskusnih boraca i te kako dobro znala.

Plinska ulična svjetiljka bacala je slabo svjetlo, osvjetljavajući tek uski krug oko sebe. Držeći se mraka, Terry i Mick približili su se željeznim vratima. S njihove desne strane nalazio se konopčić zvona, no njima nije padalo na um da tako najave svoj dolazak.

Mick je pritisnuo kvaku i iznenađeno zastao, jer nije očekivao da će vrata biti otvorena. No ona doista nisu bila zaključana.

Vjerojatno se gospodin Smith prilično sigurno osjeća u svojoj jazbini, pa mu takve mjere opreza i nisu potrebne, pomislio je policijski inspektor. Gurnuo je teška vrata, koja su sasvim malo zacvilila, a onda su dvije sjene kliznule u prostrani vrt. Nisu prošli ni pet metara kad su iza sebe začuli duboki muški glas, koji kao da je dolazio iz bačve:

— Ako nešto držite do svojih života, onda bi bilo najpametnije da se ne mičete i da podignete ruke u zrak.

Ne osvrćući se na upozorenje, Mick je odlučio da se okrene. Ipak je za svaki slučaj

podigao ruke. Neznanančev glas zvučio je prilično uvjerljivo.

Shvativši da se ništa nije dogodilo, i Terry se okrenuo. Pred sobom je ugledao gorostas čija je visina poprilično prelazila dva metra. Unatoč tome nije djelovao nimalo mršavo, jer je bio takve tjelesne grade da su se od njega bez nekih većih napora mogla napraviti tri prosječna muškarca.

Div je u ruci držao zastarjeli model puške, čija se cijev na kraju širila u obliku trube. Terry je vrlo dobro znao kakve bi bile posljedice nastale za njega i Micka da se gorostas kojim slučajem odlučio da najprije povuče okidač svog oružja, a tek onda da provjerava identitet nepozvanih posjetilaca.

Po smrknutu izrazitu na njegovu licu lako se moglo zaključiti da upravo razmišlja o takvoj mogućnosti. Mick nije gubio prisebnost. Hladno je promotrio čovjeka i nimalo ljubazno zapitao:

— Zar se ovako dočekuju gosti? Siguran sam da Robert Smith neće nimalo biti zadovoljan kad mu ispričam o vašem ponašanju, mladiću.

— Otkud sam mogao znati da ste gazdini prijatelji? To vam ne piše na čelu, a dosad vas nikad nisam vidio — zabundao je div.

Ne izgleda mi previše mudar, u sebi se zasmijuljio Terry. Moglo bi se očekivati da se u tako velikoj glavi nalazi malo više mozga.

— A sad nas odvedite do svoga gazde! Ionako nestrplji-

vo očekuje naš dolazak – naredio je Mick.

Spustio je ruke, koje je dotad držao visoko podignute. Terryju se učinilo da unatoč svim njegovim nastojanjima nije mogao izbjeći da mu glas malo ne zadrhti. No i sâm je slijedio njegov primjer, jer je naslućivao da im u tom trenutku od toga golemog čovjeka s dječjim mozgom ne prijeti nikakva opasnost. Više ga je zabrinjavalo ono što ih očekuje u kući.

Div je oklijevajući spustio pušku. Još nije bio načistu da li je ispravno postupio kad nije onesposobio ili barem razoružao iznenadne posjetioce. No samouvjereni ton kojim mu se Mick obratio, uvjerio ga je da bih se mogao loše provesti kad bi tako postupio. Za svaki slučaj hodao je nekoliko koraka iza dvojica muškaraca. Kad su stigli do kuće, Mick je dva puta udario alkom o vrata. Nekoliko trenutaka vladao je potpuni muk, a onda se iz unutrašnjosti kuće začuo tihi šum koraka.

U sljedećem trenutku vrata su se širom otvorila i Mick i Terry su pred sobom ugledali nekog Crnca. U polumraku su se samo bjelasale njegove bjeloočnice, a ostatak lica nije mu se mogao jasno vidjeti. I Crnac je bio visok, ali u usporedbi s divom koji je stajao iza njih djelovao je gotovo sitno.

U ruci je držao svjetiljku, koja je jednim dijelom bila zakriljena, tako da je osvjetljavala samo lica došljaka, a njegovo vlastito ostalo je u sjeni. Crnac

je brzo pogledao neznance, a onda je upitao:

– Što se ovdje događa, Kicky?

Bilo je više nego očito da je njegovo pitanje upućeno divu. Terry nije mogao a da se ne nasmiješi, jer tako nježno ime ni najmanje nije odgovaralo gomili gorostasovih mišića i kostiju.

– Rekli su da žele razgovarati s gazdom – Kicky je nesigurno odgovorio.

Činilo se da je njegov odgovor zadovoljio Crnca. Kicky je vjerojatno obavljao dužnost psa čuvara, pa se od njega mnogo više i nije očekivalo. Zbog toga je Crnac svu svoju pažnju usmjerio na dvojicu došljaka. Na licima Terryja i Micka vidjelo se da su umorni, a odjeća im je bila prašna i otrcana od duga puta.

– O čemu biste to u ovo doba željeli razgovarati? Zar vam se tako žuri da ne možete pričekati do sutra? – upitao ih je osorno Crnac.

– To ćemo objasniti Robertu Smithu, ako nemate ništa protiv – Mick je odgovorio ne trudeći se da bude pristojan.

Na Crnčevu licu jasno se moglo opaziti da je i te kako protiv toga, no suzdržao se od izražavanja misli. Umjesto toga samo je procijedio:

– Koga da najavim?

– Naša imena vam ionako ništa neće značiti. Zbog toga recite gazdi da su došli ljudi iz Balley Creeka – autoritativnim tonom naredio je Mick.

Crnac se na trenutak kolebao da li da učini kako mu je nadmeni stranac rekao, a onda je ipak odlučio da učini tako.

— Pripazi na njih dok se ja ne vratim — zapovjedio je Kickyju, a zatim se izgubio u unutrašnjosti kuće.

Mick i Terry su se nelagodno promisekoljili, jer su opazili da je gorostasova puška opet upearena u njih. Na njihovu sreću, to nije predugo potrajalo. Nakon kratkog vremena Crnac se ponovo pojavio. Ovaj put njegov je glas zvučio malo ljubaznije kad ih je pozvao da uđu. Ušli su u prostrano predvorje, na čijem su se kraju nalazile široke mramorne stube. No, umjesto da krenu prema stubama, Crnac im je dao znak da ga slijede do vrata koja su se nalazila u ne-

posrednoj blizini ulaza u kuću. Kratko je pokucao, a onda, ne čekajući odgovor, otvorio vrata.

Terry i Mick su ušli u sobu, a Crnac i div su ostali pred vratima. Već im je na prvi pogled bilo jasno da se nalaze u radnoj prostoriji vlasnika kuće. Usred sobe nalazio se veliki pisaći stol, za kojim je sjedio neki čovjek. Iako nije djelovao stariji od četrdeset godina bio je potpuno ćelav. Ispod očiju imao je plavosive podočnjake, najpouzdaniji znak da bi čovjek morao potražiti liječnika ili se barem dobro naspavati.

Ispred stola nalazilo se nekoliko stolaca s kožnatim sjedalima i naslonima. Čovjek im je šuteći dao znak da se približe i sjednu. To su i učinili, pazeći pri tom da im ruke ostanu blizu revolvera. Trudili su se da to ne bude previše napadno, no čovjek za pisaćim stolom je osjetio njihovu namjeru. Kiselo se nasmiješio i rekao: — Nadao sam se da ćete doći prije.

— To smo i mi vjerovali, ali smo usput imali nekih poteškoća, koje su usporile naše kretanje — ležerno je rekao Terry.

— O kakvim to poteškoćama pričate? — uznemirio se domaćin.

— Ništa osobito. Prije tri dana napali su nas Komanči — nasmijao se Terry.

— Zašto su to, do vrata, učinili? — zabrinuo se Robert Smith.

— To je i nas zanimalo. Vjerojatno nisu ni znali da smo na neki način saveznici — Mick se umiješao u razgovor.

— Vidim da ste izvukli žive glave. Da li je teret ostao neoštećen? — zabrinuta glasa upitao je Smith.

— Ne morate zbog toga brinuti. Karabini se nalaze u istom stanju kao kad smo ih natovarili na kola u Balley Creeku — umirio ga je Mick.

— Kako je John Balley? Nisam ga vidio već gotovo godinu i pol, otkako smo započeli surađivati.

— Zasad je dobro. Rekao nam je da vam izručimo njegove srdačne pozdrave. Usput je napomenuo neka pozdravimo i ostale partnere — nemarnim tonom rekao je Terry, ali je pri tom pažljivo promatrao svog sugovornika.

Smith je samo kimnuo, a onda mu se u Terryjevim riječima učinilo nešto sumnjivo. Iznenađeno ga je pogledao i zapitao:

— Kako to »zasad!«? Što ste time htjeli reći?

— Ništa osobito — nasmiješio se Terry i dodao: — Rekao sam »zasad«, jer ne vjerujem da će se dobro provesti kad se vratimo u onu njegovu rupu.

— O-ho! — iznenađeno je uskliknuo Smith. — A zbog čega vam se tako zamjerio?

— I protiv svoje volje umiješan sam u vašu prljavu rabotu. Ne volim kad me netko vuče za nos, osobito ako to rade takvi ljigavi tipovi kao što ste vi.

Smith se zbunjeno nasmiješio kao da ništa ne shvaća. U očima mu je sjevnula munja. Trajalo je to tek djelić sekunde, ali sasvim dovoljno za Terryja. On je zapazio kako je Smithova ruka kliznula sa stola na kojemu se dotad nalazila. Iako se činilo da je to slučajno, Terry je naslućivao krijumčareve namjere.

Pokretom koji je oko jedva moglo pratiti izvukao je revolver i uperio ga u iznenađenog Smitha. Palcem je povukao kokot i bezazleno se nasmiješio.

— U posljednje vrijeme nešto su mi oslabili živci. Možda to mogu zahvaliti vašim prijateljima Komancima. U svakom slučaju, za vas je bolje da ne provjeravate moje strpljenje.

Smithova desna ruka ponovo se pojavila na stolu. Čelavko je nervoznim pokretom obrisao znoj s čela, svjestan da mu život visi o tankoj niti. Terry je ustao i nehajno, kao da mu se ne žuri, prišao stolu. Zaobišao ga je i iz otvorene ladice izvadio veliki »smith & wesson«.

— Vjerojatno ste čuli da je opasno igrati se ovakvim stvarčicama. To je nešto sasvim drugo nego kad ih prodajete Indijancima.

Smith se nije ni pomaknuo. Tupo je zurio pred sebe, pokušavajući smisliti kako da se izvuče iz situacije u kojoj se našao. No ništa pametno nije mu padalo na um.

— Mogao si još malo pričekati prije nego što otvoriš karte — mrzovoljnim je glasom rekao Mick. Nimalo mu se nije svidjela Terryjeva brzopletost. Nadao se da će nešto više saznati o drugim članovima bande, prije nego što taj beskrupulozni trgovac smrti shvati da je napokon dolijao.

— Sad to ionako nije važno. Budući da nam se u mreži zakoprcala najveća riba, neće nam biti teško saznati imena ostalih kojota.

— Od mene nećete ništa saznati — zarežao je Smith, ali je naglo zašutio kad je ugledao izraz Terryjeva lica.

— To ti samo tako misliš, druškane. Postoje pouzdane metode, koje čak i gluhonijeme na kraju natjeraju da progovore — Terry je procijedio prijeteći.

Jedva se suzdržao da iz sve snage ne raspali tog štakora, kojemu, po svemu sudeći, ništa nije bilo sveto. Osim novaca, naravno! Znao je da ne smiju gubiti vrijeme. Zbog toga je osvetu ostavio za poslije, kad prođe opasnost u kojoj su se još nalazili. Okrenuo se Micku i rekao:

— Pripazi na njega dok ne očistim kuću od gamadi.

Mick je u znak pristanka samo kimnuo. Znao je da se na svog partnera može potpuno osloniti.

Ne gubeći više ni trenutka, Terry je prišao vratima i oprezno ih otvorio. U predsoblju je ugledao Crnca. On je na svu sreću bio okrenut leđima, pa nije zapazio Terryja kad mu se prišuljao. Kad je začuo tihi šum iza sebe, htio se okrenuti, ali je već bilo prekasno. Terry je za-

mahnuo rukom u kojoj je držao kolt i iz sve snage drškom raspalio Crnca po glavi. Čovjek je zateturao i bez riječi se srušio. Za svaki slučaj Terry ga je udario još jednom, ali to po svemu sudeći nije bilo potrebno. Po opuštenom Crnčevu licu mogao je zaključiti da će proći najmanje četvrt sata prije nego što se osvijesti. Nadao se da će mu to biti dovoljno da, kako je rekao Micku, »očisti«
kuću.

Pažljivo je oslušnuo, ali iz drugih prostorija u prizemlju i s kata nisu se čuli nikakvi sumnjivi šumovi. Nije želio ništa prepustiti slučaju, pa je provjerio istinitost svoje pretpostavke.

Zavirio je u sve prostorije, ali u njima nije bilo nikoga. Zadovoljno se nasmiješio, a zatim je ponovo sišao u prizemlje. Preostao mu je jedino gorostas po imenu Kicky, no pomisao na snažnog muškarčinu nije ga previše zabrinjavala. Zbog svoje lukavosti veću opasnost je za njega predstavljao Crnac. Div je posjedovao samo sirovu snagu, što nije bilo dovoljno da bi se Terry zabrinuo.

Kroz ulazna vrata izišao je iz kuće i našao se u mraku. Nije baš bio u zavidnom položaju, jer je predstavljao savršenu metu, a da pri tom sâm ništa nije vidio. Njegova silueta jasno se razaznavala pred rasvjetljenim prozorima.

Pretpostavio je da ga Kicky promatra negdje iz tame, no to ga samo po sebi nije osobito uzbuđivalo. Znao je da divu vjerojatno neće pasti na um da je on izišao iz kuće da bi upravo njega potražio. Vjerojatnije će pomisliti da je nakon napornog razgovora došljak izišao da ma-

lo udahne svježeg zraka. Zbog toga se upravo tako ponašao. Revolver je već prije stavio u korice, pa su mu sada obje ruke bile slobodne. Protegnuo se i zjevnuo, a onda je zakoračio prema sredini vrta.

Nije prošao ni desetak metara kad je iza sebe začuo neki šum. Hitro se okrenuo i ugleđao Kickyja. Div je još u ruci držao pušku, ali je njezina truba-sta cijev bila okrenuta prema zemlji.

– Zar ti nikad ne spavaš, Kicky? – upitao je Terry – pretvarajući se da je začuđen što ga vidi.

– Spavam danju. U to vrijeme obično je Sam na straži – zabrundao je div.

Sam je vjerojatno Crnac kojeg sam uspavao, pomislio je Terry, i odmah zatim pokušao produžiti razgovor. Znao je da je to najbolji način da u Kickyja ukloni svaku sumnju. Zbog toga je upitao:

– Zbog čega te zapravo zovu Kicky?

Div je na trenutak bio zbunjjen takvim pitanjem. U nedoumici se počesao po glavi.

– Pa, zapravo, ni sâm ne znam zašto me tako zovu kad mi je pravo ime Archibald.

– Odista krasno ime – Terry se jedva suzdržao da ne prasne u smijeh.

– Tako se zvao moj djed – povjerljivo je nastavio div, ne shvaćajući da se Terry samo dobro zabavlja. – Bio je najmundriji u našem kraju, pa se otac ponadao da ću biti na njega.

– Nadam se da ga nisi razočarao, Kicky?

– Na žalost, uopće ga se ne sjećam. Umro je kad sam imao

samo godinu dana – uzdahnuo je div.

Odmahnuo je rukom kao da želi rastjerati tužne misli, a onda vedrijim tonom nastavio:

– Kad sam došao u Santa Fe, nazvali su me Kiklopom. Unatoč svim svojim protestima, nisu me htjeli zvati mojim pravim imenom. Zbog toga sam se čak u nekoliko navrata potukao.

– No vidim da ti je ime još ostalo – napomenuo je Terry.

– Nekako sam se na to navikao. Čak me više i ne zovu Kiklopom, iako ne znam što to znači, nego samo Kicky.

– Mogu ti reći da ti savršeno pristaje.

– Zar zbilja tako misliš? – oduševio se Kicky, zapravo Archibald, uopće ne shvaćajući da se Terry samo šali na njegov račun.

XIV

Terry nije htio uništiti Kickyjeve iluzije. Bilo mu je jasno da je div pomalo sujetan, i to na djetinjast način. Upravo kad ga je želio umiriti, iza sebe je začuo neku buku. Okrenuo se upravo u trenutku kad je desetak metara od njih protrčala neka sjena.

Cbuzele su ga crne slutnje, jer mu se učinilo da je prepoznao Smitha. Ako je to bilo točno, onda je nešto krenulo po zlu. Tjeskobno je pomislio da se Micku nešto dogodilo.

Kickyjev nagon bio je bolje razvijen nego što je mislio. I on je vidio kad je pored njih protrčao neki čovjek. Za razliku od Terryja, on je bio siguran da je to bio njegov gazda. Zbog toga je na trenutak bio zbunjen, ne

shvaćajući što se događa, ali to nije potrajalo duže od sekunde. Kad se malo pribrao, podigao je pušku i njezinu cijev uperio u Terryja.

– Ipak sam imao pravo kad sam sumnjao da me želiš prevariti – ljutito je promrmljao.

Terry se hitro bacio na zemlju, ne čekajući dalju Kickyjevu reakciju. Pokazalo se da je to bio vrlo mudar potez, jer je u sljedećem trenutku njegova puška zagrmjela. Iznad Terryja proletjela je kiša olova. Gotovo istovremeno oglasio se njegov kolt, koji mu se kao nekim čudom stvorio u ruci, pa odmah zatim prasnuo i drugi put. Prvi metak pogodio je gorostasa u vrat. Činilo se da je prerezao arteriju, jer je iz vrata šiknuo mlaz krvi.

Drugi metak završio je u Kickyjevu lijevom oku. On je zaur-lao od bola, iako Terryju nije bilo jasno kako nakon dvije tako smrtonosne rane uopće uspijeva da se zadrži na nogama. Na kraju se div ipak zanjihao, a zatim se srušio na zemlju. Kratko

vrijeme se koprcao u samrtnom grču, a onda se potpuno umirio.

Terry je kao začaran promatrao golemo tijelo. Ovako mrtav Kicky je djelovao još krupniji nego dok je bio živ.

– Sad si doista kao pravi Kiklop – procijedio je Terry, a zatim je potrčao prema kući, pretpostavljajući da se Mick više ne nalazi među živima. Zbog toga se iznenadio kad ga je ugledao kako baulja po predsoblju.

Žurno mu je prišao i s olakšanjem ustanovio da nije ozlijeđen, ukoliko se ne uzme u obzir gusta plava tekućina kojom je

policajčevo lice bilo premazano i koja je curila niz njegove obraze. Mick je maramom koja mu je bila privezana oko vrata pokušavao obrisati tekućinu barem s očiju, ali to mu baš nije osobito polazilo za rukom.

Unatoč ozbiljnosti cijele situacije u kojoj su se nalazili, Terry nije mogao a da se ne nasmiješi.

– Ako nastojiš otkriti neku novu metodu premazivanja ratnim bojama, uvjeravam te da za to nije pravi trenutak – rekao je jedva se suzdržavajući da ne prasne u smijeh. Njegovo dobro raspoloženje još je više naljutilo Micka.

– Umjesto da koješta blebećeš, mogao bi mi pomoći da ponovo progledam – zarežao je Mick.

Uviđajući da se ne isplati do-
lijevati ulje na vatru, Terry je dohvatio svilenu maramu koju je opazio na stolu i počeo žustro trljati prijateljevo lice. Nakon kratkog vremena Mick je trepćući kapcima opet mogao vidjeti što se oko njega događa.

– Kako te je onaj štakor uspio nadmudriti? – zanimalo je Terryja.

– Gad je iskoristio trenutak moje nepažnje i u lice mi je prolio cijeli sadržaj tintarnice.

– Znači, zbog toga ti je lice tako plavo. Ja sam pomislio da si nakon svega što ti se dogodilo poplavio od muke – Terry nije mogao a da ga malo ne pecne.

Pogled mu je kliznuo naniže. Pretvarao se kao da je iznenađen kad je opazio da u Mickovim koricama nema revolvera.

– Vidim da si usput ostao bez remingtona. Cmoknuo je je-

zikom i istim tonom nastavio: – Nema što, majstorski obavljen posao.

Mick je kipio od bijesa, ali ništa nije rekao. Znao je da je sam kriv zbog svega što se dogodilo. Krijumčar je iskoristio trenutak njegove nepažnje i zbog toga ne može optužiti nikoga drugog osim samog sebe.

– Umjesto da blebećeš kao neka brbljava žena, bilo bi bolje da krenemo u potjeru. Svaki trenutak je dragocjen i nemamo vremena za gubljenje.

– Lijepo od tebe što si to napokon shvatio – nasmiješio se Terry. – Ali za Smithom ću krenuti samo ja.

– Kako to misliš? – usprotivio se Mick. Na kraju, tko je od nas dvojice ovdje službena osoba?

– Ne bih želio da ponoviš sličnu grešku – mirno je objašnjavao Terry.

– Na trenutak se pobojavao da će se policajac raspuknuti od bijesa. Iako se trudio da nešto reče, od silnog uzbuđenja kroz njegova usta nije izlazio nikakav glas osim neartikuliranog mrmljanja. Zbog toga je Terry žurno nastavio:

– Najbolje je da ostaneš ovdje i pripaziš na Crnca. Od cijelog društva samo je još on preostao.

– Kakva nam je korist od njega? – sumnjičavo je rekao Mick.

– Bolje vrabac u ruci nego golub na grani – u poslovičnom tonu odgovorio je Terry.

Mick je žurno prišao Crncu, koji se upravo počeo meškoljiti. Vještima pokretima svezao mu je ruke maramom, a zatim je otišao u Smithovu radnu sobu.

Uskoro se vratio zadovoljno mumljajući, jer je pronašao komad konopca kojim je zarobljeniku svezao noge.

— Sad nam nikud ne može pobjeći — pobjedonosno se nasmiješio Mick.

Terry se neraspoloženo namrgodio. Nije mu bilo drago što Mick ne želi ostati pored Crnca. On im je mogao biti od neprocjenjive koristi. No nije želio gubiti vrijeme u uzaludnoj prepirci s policajcem. Zbog toga je samo odmahno rukom.

Izišli su iz kuće i žurno se zaputili prema vratima što su vodila na ulicu. Zatekao ih je samo mrak, pa su zbunjeno zastali, jer nisu znali u kojem smjeru da traže odbjegloga krijumčara oružjem.

Mick je pokazao prema kraju ulice na kojemu su ostavili kola i konje. Učinilo mu se da je u daljini čuo prigušeni topot konjskih kopita. Potrčali su koliko su ih noge nosile. Zaustavili su se tek kad su stigli do kola. Ondje ih je dočekalo gorko iznenađenje. Kola su se, doduše, još nalazila na mjestu gdje su ih ostavili, ali je nedostajao jedan konj. Terryjev pastuh radosno je zarzao kad je ugledao svoga gospodara. Terry ga je nervozno pomilovao po vratu, ali je usput nešto ljutito opsovao.

— Baš je morao uzeti moga konja — mrzovoljno je procijedio Mick, a onda je odlučnijim glasom dodao:

— No bez obzira na to, uzet ću tvog konja i sam krenuti za tim prokletnikom.

— Ljuto se varaš, Mick, jer to nećeš uraditi — hladno je rekao Terry.

— A tko će me u tome spriječiti?

— Ja, Mick — tišim glasom rekao je Terry. Mick je htio nešto ljutito dobaciti, ali se predomislio kad je ugledao revolver u Terryjevoj ruci. Protiv tako jakog argumenta ništa nije mogao poduzeti. Zbog toga je samo uzdahnio i procijedio kroz zube:

— Nemoj zbog ovog požaliti, Terry.

— Trudit ću se, Mick — nasmiješio se Terry, zatim je odvezao uzde što su bile pričvršćene za kola i skočio na konja. Natjerao je konja u galop i životinja i njezin jahač uskoro su nestali u mraku.

XV

Terry je privezao uzde svog pastuha za drvenu ogradu, a onda je to isto učinio i s drugim konjem. Iako je bio svjestan da ga prolaznici začuđeno gledaju, na to uopće nije obraćao pažnju. Više od iznenađenja u njihovim se pogledima ogledala tjeskoba pomiješana s prezirom. Terry je bio preumoran da bi se osvrtao na tako nevažne stvari. Osim toga, bio je prilično nezadovoljan, što se jasno opazalo na njegovu smrknutom licu.

Gotovo nesvjesno, više iz navike, potapšao je pastuha, a zatim se uspeo na drveni trijem i ušao u šerifovu kancelariju. U prostranoj prostoriji nalazilo se nekoliko stolova. Za jednim od njih sjedio je tamnopusi muškarac duge crne kose. Iako je, sudeći po njegovu izboranom licu, već ušao u peto desetljeće, na glavi nije imao nijedne sijede

vlasu. Par tamnosmedih očiju sumnjičavo je odmjerio visokoga, plavokosog muškarca, koji je bez kucanja ušao u prostoriju.

Terry je na čovjekovim prsima ugledao blistavu šestero-kraku zvijezdu. U sobi se nalazilo još nekoliko muškaraca, ali njih je Terry tek letimično pogledao.

– Mogu li vam čime pomoći?

– upitao ga je čovjek sa šerifskom zvijezdom.

– Teško da to možete učiniti

– promrmlijao je Terry, i odmah zatim malo ljubaznijim tonom je upitao:

– Znate li možda gdje mogu pronaći Michaela Shreeva? On je neka vrsta saveznog policajca.

Šerif se iznenađeno trgnuo jer nije očekivao takvo pitanje. No brzo se snašao i rekao:

– Ako se ne varam, vi ste Terry. Gospodin Shreeve mi je pričao o vama.

Terry nezainteresirano kimne.

– To što ste rekli je potpuno točno, međutim, niste mi odgovorili na moje pitanje.

Glas mu nije zvučio nimalo prijazno, no šerif se pretvarao kao da to ne zapaža.

– Gospodin Shreeve se trenutno nalazi kod guvernera, ali je rekao da će za pola sata biti u salunu »Santa Fe«.

– A gdje se nalazi to mjesto?

– upitao je Terry.

– Na kraju ove ulice. Ako produžite još stotinjak metara, ne možete ga promašiti.

Šerif je ustao sa stolca i prišao Terryju. Pružio mu je ruku i nasmiješio se. – Ja sam Dick Ronalds, oblasni šerif. Bilo bi

mi drago kad bih vam mogao u nečemu pomoći.

Terry je prihvatio pruženu ruku i kratko ali energično je stisnuo.

– To možete odmah učiniti, šerife.

– Kako? – upitao je Ronalds.

– Pred kućom sam ostavio dva konja. Neobično bih cijenio kad bi se neki od vaših momaka za njih pobrinuo – rekao je Terry i glavom pokazao na dvojicu mladića koji su cijelo vrijeme znatiželjno slušali razgovor. Terry je prišao vratima i otvorio ih. Okrenuo se i nasmiješio:

– To se odnosi i na mrtvaca koji je prebačen preko leđa jednog konja.

– Kakvog mrtvaca? O kome je riječ – iznenađeno je promućao šerif.

– Dok je bio živ, zvali su ga Robert Smith.

Uživajući u efektu svojih riječi, koji se jasno zapažao na Ronaldsovu licu, Terry se opet nasmiješio, a onda izišao iz ureda. Sporim korakom zaputi se niz ulicu. Kao što mu je rekao šerif, salun u kojem će naći Micka bio je udaljen tek kojih stotinjak metara od kuće u kojoj se nalazio šerifov ured.

Gurnuo je pokretna vrata i ušao u prostranu prostoriju. Svuda unaokolo nalazili su se stolovi, ali tek za nekoliko od njih sjedili su posjetioci. Terry je pretpostavio da je to zbog toga što je još bilo prilično rano i prava navala morala je uslijediti tek u kasnijim satima.

U dijelu prostorije koji se nalazio nasuprot ulaznim vratima nalazio se drveni podij, na kojemu su bili postavljeni razni

glazbeni instrumenti. Pored pijanina tu su se nalazila dva bendža i jedna violina.

Terry je prišao tezgi i naručio viski. Pipničar ga je sumnjičavo pogledao dok je ispred njega postavljao bocu s pićem. Promatrao je kako je stranac nalio tekućinu gotovo do polovice čaše, a zatim je naikap popio. Na licu mu se uopće nije promijenio izražaj. Da ga je netko slučajno sa strane promatrao, mirno bi mogao pomisliti da se u čaši nalazila obična voda.

Terry je ponovo nalio tekućinu u čašu, a zatim je iz džepa na košulji izvadio već smotanu cigaretu. Potražio je šibice, ali već ga je preduhitrio pipničar. Zapahio je šibicu i uslužno mu je prinio. Terry je u znak zahvalnosti kimnuo glavom, a zatim je uzeo čašu i bocu i sjeo za obližnji stol.

Mrzovoljno je razmišljao o proteklim događajima. U ustima je osjećao gorak okus, koji čak ni viski nije mogao isprati. Nerado je sam sebi morao priznati da je na kraju ipak doživio poraz. Nakon dvadesetak dana punih napora i raznih opasnosti, napokon je mogao podvući crtu i napraviti bilancu. Ona za njega nije bila nimalo ohrabrujuća. Imao je dojam da je bilo uzalud sve što je napravio. Nije bio svjestan koliko dugo je tako sjedio, potpuno zadubljen u turobne misli. U zbliju ga je vratio neki glas:

– Izgledaš kao da si ostao bez posljednjeg centa.

Glas mu se učinio poznat, no Terry nije pokazivao ni najmanje volje da pogleda došljaka. Od pretjeranog umora osjetila su mu potpuno otupila. Tome je

još više pridonijelo nezadovoljstvo koje ga je ispunjavalo.

– Glavu gore, stari druže! Nije baš sve tako crno kao što ti se čini!

Terry je umorno podigao glavu i pogledao Micka. Iznenadio se kad na njegovom licu nije vidio ni trunka ljutnje. Štoviše, činilo mu se da je policajac izuzetno dobro raspoložen.

Siguran sam da će njegovo dobro raspoloženje naglo splasnuti kad mu ispričam novosti, ogorčeno je pomislio Terry. Sjetio se načina na koji je prisilio svoga dotadašnjeg partnera da ostane u Santa Feu dok je on sâm krenuo u potjeru za krijumčarom oružja.

Duboko je uzdahnio, odlučivši da policajcu ispriča kako je cijela priča dobila nesretan epilog. On bi za to i tako vrlo brzo saznao.

– Doveo sam Smitha – izustio je preko volje.

– Znam – kratko je rekao Mick.

– Tko ti je rekao? – iznenadio se Terry.

– Kad sam dolazio u salun, sreo sam šerifa. On me o tome obavijestio.

Terry ga je zadučeno pogledao. Nije shvaćao zašto se policajac još smješka.

– Vjerojatno ti nije rekao da sam bio prisiljen ubiti onoga gada. – Opet je uzdahnio i dodao: – Bilo je pitanje: on ili ja.

Glas mu više nije sigurno zvučio kao obično. Micku se čak učinilo kao da se ispričava. Potapšao ga je po ramenu i rekao:

– Znam da si to morao učiniti. To sad ionako više nije važno.

Terry se zaprepašteno zabuljio u njega.

– Zašto misliš da to više nije važno?

Njegovo iznenađenje je potrajalo još nekoliko trenutaka, a onda je ljutito rekao.

– Kako ćeš, do vraga, sad otkriti ostatak bande?

– Ne moraš time više razbijati glavu. Crnac mi je otkrio sve što me zanimalo. Već smo pohapsili gotovo sve članove krijumčarske bande. Bilo ih je više nego što smo se nadali.

Terryju je vidljivo odlanulo. Sav je nekako živnuo. Više se nije osjećao onako smoždeno kao prije nekoliko trenutaka.

– Napokon je došao trenutak koji si toliko dugo priželjkivao – nastavio je Mick. – Kad se malo odmoriš i kad opet skupiš snagu, vratit ćemo se u Balley Creek da raščistimo stare račune.

Terry nije ništa odogovorio. Uzeo je čašu i ispio gutljaj.

– Guverner mi je čak obećao da će nam dodijeliti četu vojnika, koji će nam pomoći da očistimo osinje gnijezdo – ne skrivajući zadovoljstvo spomenuo je Mick.

Terry je pričekao malo dok nije osjetio kako mu se alkohol razlijeva u želucu, a onda je namignuo policajcu i upitao ga:

– Kako ti je, do vraga, uspjelo iz crnca izvući podatke? Djelovao mi je kao prilično tvrd orah.

– On to zapravo jest. Zbog toga sam se morao poslužiti lukavštinom.

– Kakvom lukavštinom? – zanimalo je Terryja.

– Objasnio sam mu u kakvoj se situaciji nalazi. Zbog učinjenih prekršaja mogao je očekivati samo jedno: svaka porota u ovoj zemlji bez puno dvoumljenja osudila bi ga na smrt.

– A zar se to neće dogoditi?

– Neće – kratko je odgovorio Mick.

– Zbog čega si tako siguran u to?

– Obećao sam mu da će dobiti najviše deset godina zatvora ako zaboravi na solidarnost sa svojim ortacima i otkrije nam njihova imena. Zakonski sam opunomoćen da mogu tako postupiti – objasnio je Mick. Nasmijao se kao da je ispričao dobar vic, a onda je dodao: – Momak je bio razuman, pa je odmah shvatio da mu ništa drugo ne preostaje.

– Odista krasna pravda. Kao na tržnici – ogorčeno je promrmljao Terry.

XVI

U Balley Creeku su naišli na manje poteškoća nego što su se nadali. Vjerojatno je to bilo zbog čete vojnika koja ih je pratila. Pogled na njih ubijao je svaku želju za otporom. Suprotstavio im se jedino John Balley sa šaćicom svojih najvjernijih pomagača. Micku i Terryju je bilo jasno da je krug Balleyjevih ljudi mnogo širi, no oni su se odlučili pritajiti u nadi da ih neće dostići ruka pravde.

Terry je potajno sumnjao da će se upravo tako nešto dogoditi. U Santa Feu se uvjerio da je pravda odista ponekad slijepa.

Kad je to spomenuo Micku, on se samo nasmijao. Rekao mu je da je pravda ipak starija gospođa, koja ponekad mora odmori-ti oči. U međuvremenu se sva-šta događa.

Čim je čuo da je u grad stigla vojska, Johnu Balleyju odmah je bio jasan pravi uzrok njihova posjeta. S petoricom svojih oda-nih pomagača zabarikadirao se u salunu, koji je, kao i sva slična mjesta u gradu, nosio njegovo ime.

Kapetan koji je zapovijedao četom vojnika pozvao ih je da se predaju, ali umjesto bilo ka-kvog odgovora banditi su ih obasuli kišom metaka. Ljudi u plavim odorama žurno su se povukli. Iza njih je ostalo neko-liko njihovih mrtvih drugova.

Rasporedili su se po okolnim zgradama, nastojeći da koncen-triranjem paljbom unište protiv-nike. No Balley i njegovi ljudi bili su dobro zaklonjeni, pa im paljba nije mogla nauditi.

Terry je ljutito pomislio da bi se krijumčari bez nekoga većeg napora mogli održati i mjesec dana. Pretpostavljalo se da u salunu imaju dovoljne zalihe municije, hrane i pića.

Do slične spoznaje došao je i zapovjednik vojnika. Zbog toga je odlučio promijeniti taktiku. Dok je jedan dio njegovih ljudi pojačanom vatrom nastojao prikovati bandite čvrsto iza nji-hovih zaklona, ostatak vojnika je iznenadnim napadom pošao da osvoji njihovo uporište.

Oružje je zaprštalo i kiša olo-va srušila se na salun, pa se banditi nisu usudili ni proviriti. Dvadesetak vojnika potrčalo je prema vratima saluna. Kad su se približili na samo nekoliko

metara od ulaza, Balley je po-sumnjao da se nešto čudno do-gađa. Provirio je iza masivnog stola iza kojeg se skrivao i ugle-dao ljude u plavim uniforma-ma. Nešto je povikao, upozora-vajući svoje ljude na opasnost.

Upravo tada prestala je palj-ba, jer su se vojnici bojali da za-bunom ne pogode svoje drugo-ve. Banditi su munjevito reagi-rali. Provirili su iz svojih zaklo-na i mahnito zapucali, no već je bilo prekasno da bilo čime i bi-lo kako promijene položaj u ko-jem su se nalazili. Nekoliko voj-nika je posrnulo, jer su ih pogo-dili njihovi meci, ali ostali su i dalje jurišali.

Brojčana prednost bila je na njihovoj strani, i to se pokazalo kao odlučujuće. Došlo je do bor-be prsa u prsa, u kojoj banditi nisu imali nikakva izgleda. Pa-dali su jedan za drugim obore-ni mecima iz vojničkih revolve-ra ili karabina.

Posljednji od bandita na živo-tu ostao je John Balley. Stari pokvarenjak borio se kao lav. U svakoj ruci držao je po jedan revolver. Kad je ispucao svu municiju, dograbio je pušku jednog od svojih poginulih lju-di, primio je za cijev, kao suma-nut udarajući kundakom oko sebe.

Vojnici su na trenutak izne-nadeno zastali, jer nisu očeki-vali takav otpor, a onda je stari narednik ispalio svih šest meta-ka iz svog revolvera u podivlja-log krijumčara oružjem. Od snage metaka velikoga kalibra Balley je zateturao, a onda je posrnuo na jedno koljeno. Podi-gao je pušku kao da želi udariti svog protivnika, ali više nije imao snage.

Balley se beživotno srušio.

Terry nije sudjelovao u završnom pokolju. Za taj dan bilo mu je dosta krvoprolića. Šuteći je promatrao kako vojnici dovršavaju svoj krvavi posao.

— Gadovi su dobili upravo ono što su zaslužili. Čini se da je Pravda danas žmirila samo na jedno oko — zadovoljno je promrmljao.

XVII

Sljedećeg dana, kad se uzbuđenje u gradu malo stišalo, Terry je odlučio otići iz Balley Creeka. Uz taj grad ga ništa osobito nije vezalo, osim neugodnih uspomena. Pa i nisu sve bile baš tako neugodne, pomislio je sjetivši se kratkih, ali vrlo uzbudljivih trenutaka što ih je proveo s Basil. Odlučio je da je na rastanku posjeti. Barem toliko joj je dugovao, iako je znao da se ona neće radovati njihovu ponovnom susretu. Na kraju, on je izravno kumovao smrti njezinog očuha.

Kad je smogao dovoljno hrabrosti, odlučio je da obavi i tu neugodnu dužnost. Negdje je našao buket poljskog cvijeća, a onda je otišao do kuće u kojoj je stanovao Balley. Vjerovao je da će je tamo najsigurnije pronaći.

Kad je stigao do kuće, pomislio je da u njoj više nitko ne stanuje. Kapci na svim prozorima bili su zatvoreni, pa je izgledalo kao da je kuća napuštena. No, on je ipak pokucao na vrata, iako je sumjao u krajnji ishod svog posjeta.

Na njegovo iznenađenje, nakon kratkog vremena vrata su se odista otvorila i na njima se

pojavila Basil. Učinila mu se ljepšom nego kad ju je prvi put ugledao. Crna haljina joj je savršeno pristajala, ističući njezinu svijetlu put.

Kad ga je ugledala, Basil se nasmiješila kao da je spazila dragu osobu a ne ubojicu svog očuha.

Terry se zbunjeno nasmiješio. Bez ijedne riječi pružio joj je cvijeće.

— Nisam znala da si tako pažljiv kavalir — zanosno je prošaptala.

On se još nije oporavio od iznenađenja i nije uspio prozboriti ni riječi. Svemu drugom se nadao samo ne da će ga tako dočekati.

Kao da je naslućivala što se zbiva u njegovoj glavi, ona je širom otvorila vrata i pozvala ga da uđe. Terry je nesigurno ušao u prostrano predvorje, skinuo šešir i nelagodno se promiseškalo.

— Znaš, Basil... — Terry je oklijevajući započeo.

Trenutak je šutio. Nikako da mu na um padnu prave riječi. Onda se napokon odvažio i nastavio:

— Morao sam to učiniti.

Ona mu je stavila prst na usta i šapnula:

— Pametniji si kad šutiš, ludo.

— Ipak ti moram sve reći, jer me to proganja. Tvoj očuh je bio najobičniji... — ponovo je započeo, ali ga je ona opet prekinula.

— Najvažnije je da smo ponovo zajedno. Drugo ništa nije važno.

— Ali ja sam mislio da me nećeš ni pogledati.

— Zbog čega si to pomislio?

— začudila se Basil.

– Iako ti nije bio pravi otac, John Balley ti je omogućavao pristojan život.

– A tko tvrdi da ga i ubuduće neću imati? Ako je i umro, to ne znači da je u grob ponio svoj novac.

Terry ju je zabezeknuto pogledao. Napokon je očeio shvaćati. Basil nije bilo nimalo stalo do njezina očuha. Najvažniji joj je bio njegov novac.

Djevojka doista ima praktičnog duha, pomislio je Terry kad se malo pribrao. Kakva sam samo je bio naivna budala!

Krajnjim naporom se uspio svladati, tako da mu se na licu nije moglo zapaziti o čemu je razmišljao. Nasmijao se što je slade mogao i rekao:

– Potpuno se slažem s tobom. Najvažnije je da smo ponovo zajedno.

XVIII

Micka je našao u salunu koji je još nosio naziv »Balleyjev zlatni grumen«, iako njegov vlasnik više nije bio među živima.

Mick je bio naslonjen na tezgju. U ruci mu se nalazila čaša iz koje je polako pijuckao. Kad je ugledao Terryja, oči su mu se širom raskolačile kao da je ugledao duha.

– Zar si ti još živ? – iznenađeno je upitao.

– Kao što vidiš, još se krećem. I to prilično – nasmiješio se Terry.

– Nemoj misliti da me to ne veseli – ljutito je rekao Mick. Izraz na licu mu se malo smekšao i on se također nasmijao. – Da mi je samo znati gdje si se skrivao? – veselim tonom je

nastavio. – Dva dana te nisam vidio, kao da si u zemlju propao. Balley Creek nije tako veliko mjesto da te čovjek ne bi mogao pronaći.

Terry nije ništa rekao. Zamisljeno se zapiljio u nokat na svom malom prstu, kao da je to najvažnija stvar na svijetu. Nakon nekog vremena kratko je promrsio:

– Imao sam nekih obaveza.

– Da mi je samo znati kakvih

– čudio se Mick. No napokon se dosjetio što bi moglo biti posrijedi. Nasmijuljio se i rekao:

– Vjerujem da ti te tvoje »obaveze«
nisu teško pale.

Terry se pretvarao kao da ne zapaža podrugljivost u njegovim riječima. Smrtno ozbiljnim glasom prozborio je:

– Moj zadatak u Balley Creeku je završen. Htio sam se s tobom pozdraviti prije nego što odem iz grada.

– Čemu tolika žurba? Mogao si ostati još nekoliko dana i na miru se odmoriti.

– Nadam se da shvaćaš da mi se ovaj grad zamjerio.

– Da je tako, onda bi ga napustio još prije dva dana – izrazio je Mick svoju sumnju.

– Rekao sam ti da sam imao nekih obaveza – Terry je smrtno ozbiljnim tonom nastavio, tako da je Mick izgubio svaku želju da se dalje prepire. – Osim toga, ostao sam bez svojih dvjesto pedeset dolara.

– Nije baš sve tako crno kao što ti se čini – nastojao ga je Mick utješiti.

– Kako to misliš? – Terry je malo živnuo.

– Nije ti poznata jedna stvar koja sve mijenja.

– A što to? – nešto manje oduševljeno upitao je Terry.

Pretpostavio je da je samo riječ o još jednoj Mickovoj neslanoj šali.

– Drugi put opreznije odaberi gazdu za kojeg ćeš raditi.

– Hvala na savjetu – ljutito je odbrusio Terry.

– Ne moraš se odmah ljutiti. Zapravo sam ti želio reći nešto sasvim drugo.

Ovaj put Terry nije zagrizao udicu. Već je ionako bio navikao na Mickove psine. No Mick se nije šalio.

– Vjerojatno će te zanimati kad ti kažem da ćeš za ono što si učinio dobiti tisuću petsto dolara. U zlatu.

Terry ga je nezainteresirano pogledao, pa onda rekao:

– Nemoj se više sa mnom šaliti na taj način, Mick. Tvoj smisao za šalu mi polako ide na živce.

– To sam ti najozbiljnije rekao – uvjeravao ga je Mick. – Kongres je raspisao nagradu za onoga tko navede na pravi trag, po kojemu se mogu pronaći tipovi koji Indijance opskrbljuju oružjem.

Terry ga je još nepovjerljivo gledao. No Mick je iz džepa izvukao kožnatu vrećicu i pružio je Terryju. On ju je primio i provirio jednim okom u otvor. Iznenadio se kad je vidio žute kovanice. Shvatio je da se Mick ovaj put nije šalio.

– Iako toga uopće ispočetka nisi bio svjestan, ti si nas naveo na pravi trag – završio je Mick.

– Ako je i tako, polovica ovog iznosa pripada tebi – pobunio se Terry.

– Ja sam samo obavljao svoju dužnost – lažnom skromnošću izjavio je Mick.

Na licu mu se jasno vidjelo da ne misli tako.

– Nemoj od prevelike revnosti izgorjeti na poslu – nasmiješio se Terry. Kožnata vrećica nestala je u njegovu džepu. – Moram priznati da je bilo korisno družiti se s tobom.

– Unatoč tvojim manama, takvog suradnika mogu samo poželjeti – protiv volje rekao je Mick. Zagledao se u Terryja i polako nastavio: – Ako želiš nastaviti karijeru u policiji, možeš računati na mene.

– Na tako nešto još nisam pomišljao. No nikad se ne zna što se čovjeku u životu može dogoditi – nasmijao se Terry. Naglo se uozbiljio i rekao: – Bolje je da ne računaš na mene.

Pružio mu je ruku. Mick ju je šuteći prihvatio. Shvaćao je što Terry misli.

Terry više ništa nije rekao. Okrenuo se i izišao iz saluna. Odvezao je uzde kojima je njegov pastuh bio privezan za drvenu ogradu. Utaknuo je nogu u stremen i vinuo se na konja.

Dok je jahao prema izlazu iz grada, nije se osvrtao na pozdrave koje su mu upućivali stanovnici grada. Gadili su mu se ti proračunati zanatlije i trgovci koji nisu zaslužili da zbog njih stavi život na kocku. Za njih se ionako ništa nije promijenilo. Njima je najvažniji bio profit koji su ostvarivali. Nisu se opterećivali takvim stvarima kao što su moralne zasade. Zato u njihovim sitnim životima nije bilo mjesta.

Kad je stigao do izlaza iz grada, opazio je dvojicu muškaraca koji su u suhu zemlju zabijali drvenu ploču. Na njoj je pisalo: Peaceful Creek.

Malo dalje ležala je ploča na kojoj je crnim slovima bilo napisano BALLEY CREEK.

Tako prolazi slava svijeta, sjetio se Terry izreke koju je jed-

nom davno morao naučiti dok je pohađao školu. Podbo je konja i nastavio put.

KRAJ

U PRIPREMI:

**John Kirby:
DIVLJI MLADIĆ**

